

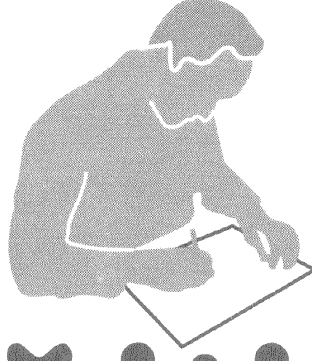
eğitim günlüğü

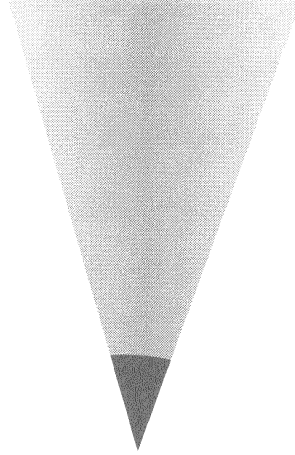
ANI VE DERLEME

ÜSKÜDAR
BELEDİYESİ

eğitim günlüğü

ANI VE DERLEME

ÜSKÜDAR
BELEDİYESİ

ÜSKÜDAR ARAŞTIRMALARI MERKEZİ

Özgün Adı
Eğitim Günlüğü
(Anı Derleme)

Editör
Zekeriya ERDİM

İç Tasarım, Kapak, Baskı, Cilt
Düzeş Matbaacılık

ISBN
9944-5807-1-6

1.Baskı
Kasım 2006, İstanbul

Teknik Hazırlık, Baskı, Cilt
Düzeş Matbaacılık

ÜSKÜDAR BELEDİYE BAŞKANLIĞI
Tel: 0216 531 30 00
www.uskudar-bld.gov.tr

eğitim günlüğü

ANI VE DERLEME

- ÖĞRENCİ GÜNLÜĞÜ
- VELİ GÜNLÜĞÜ
- ÖĞRETMEN GÜNLÜĞÜ
- YAŞANMIŞ EĞİTİM ÖYKÜLERİ

ÜSKÜDAR
BELEDİYESİ

Mehmet Çakır

Üsküdar Belediye Başkanı

TAKDİM

Bugünün şehrini yaşanılır kılmak kadar, geleceğin şehrini inşa etmek gibi bir sorumluluk ve belediyecilik anlayışına sahibiz. Bu yüzden, Üsküdar 2010 projesi kapsamında, sosyal, kültürel ve imar dokusuyla Üsküdar'ın gelecek asırları kucaklayacak yeni yüzünü ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Çünkü, çocuklarımız bu şehirde yaşayacak, bizi onlara bıraktıklarımızla hatırlayacaklardır.

Eğitim-öğretim faaliyetlerini her türlü hizmetin önünde görüyoruz. Bilgi evlerimiz başta olmak üzere Belediye bünyesinde kurumlar oluşturarak, Milli Eğitim Bakanlığımıza bağlı okullarımızın tefrişine yardımcı olarak, öğrencilerimize burs vererek, öğretim materyallerinin teminine yardımcı olarak imkanlarımız nispetinde üzerimize düşeni yapmaya çalışıyoruz. Çünkü eğitim sayesinde şehrine sahip çıkan insanı yetiştireceğimize inanıyoruz. Her açıdan Üsküdar'ın bugünü ve geleceğini inşa etmekle mükellefiz.

Şehirler, insan içindir ve insanla korunur. Mekanlar, üzerinde yaşayanlarla şereflenir. Şehirlerimizi sevecek, yaşamaya değer bulacak ve koruyacak insan tipini yetiştiremezsek emeklerimiz boşa gider. İnsan tanıdığına, bildiğine ve sevdiğine sahip çıkar. Bizim de, insanımızın Üsküdarımızı tanımasını sağlamak gibi bir yükümlülüğümüz var. Eğitim Günlüğü yarışması da bu şehirde yaşayan insanların eğitimle ilgili hatıralarını ihtiva etmesi açısından Üsküdar'ı bir başka açıdan tanımamıza yardımcı olacaktır. Çünkü hatıralardaki mekanlar, insanlar, zamanlar, objeler büyük ölçüde Üsküdar'la ilgilidir. "Yaşanan" Üsküdar'ın yakın ve gizli tarihine de ciddi bir katkıdır.

Bizleri böyle bir etkinliğe yönelten temel sebep, 24 Kasım Öğretmenler Günüdür. Öğretmenler Günü kutlamalarına alışık yöntemlerin ötesinde farklı bir katkıda bulunmak istedik. Böylece bugünün sabun köpüğü gibi, akşama ermeden anlamını yitirmesinin önüne geçmek, yıllar sonra zihinlerde

yer etmesini sağlamak istedik. Hem de geçen zamanın hatıralarıyla bir arada kendisinin de bir “hatıra” olmasını istedik.

Bu kitabın sayfaları arasında kuru oğtler, ayağı yerden kesik nasihatlar değil, hayatın içinden szlmş hatıralar, tecrübeler ve hayatın kendisi olan levhalar yer almaktadır...

Yarışmamıza katılan “skdarlılar”ı kutluyorum. Oğretmenlerimizin oğretmenler gününü tebrik ediyor; “Bana bir harf oğretenin kölesi olurum” anlayışını benimseyen kültür ve medeniyetin bir mensubu olarak kendilerine saygılarımı sunuyorum.

ÖNSÖZ

Değerli okuyucu

Her ne kadar kitabın adı “Eğitim Günlüğü” ise de, muhatabı sadece “eğitimciler” değildir. Çünkü; eğitim süreci, her yaş ve seviyedeki insan için “ana rahminden mezara kadar” devam etmekte olup; “sadece eğitimcilere bırakılmayacak kadar önemli” bir meseledir.

NEDEN “EĞİTİM GÜNLÜĞÜ”?

İnsanlar; duyduklarını unuttur, gördüklerini hatırlar, yaşadıklarını öğrenirler. Fakat pek çoğu, yaparak-yaşayarak öğrendiklerini kayıt altına almadıkları ve başkalarıyla paylaşmadıkları için; topluma mal ederek “ortak” ve “kalıcı değerler” haline getirme konusunda yeteri kadar hassas değildirler.

Eskiden beri; öğretmenlerin, öğrencilerin ve öğrenci velilerinin eğitimle ilgili deneylerini, gözlemlerini bir kaynakta toplayarak toplumun hizmetine sunmak gibi bir hayalim vardı. Görev yaptığım eğitim kurumlarının idarecilerine, öğretmenlerine, öğrencilerine ve öğrenci velilerine bu hayalimden söz edip yazmalarını isterdim ve her seferinde birkaç metin çıkardı.

İlk defa Mart 2001’de, “Öğretmenin Günlüğü” konulu bir derleme projesi hazırlayarak; İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü’ne yazılı başvuruda bulunup, onay istedim. Ancak, üstünden yıllar geçmesine rağmen, olumlu ya da olumsuz bir cevap alamadım.

Ağustos 2003’te, Kurucu-Genel Müdürü olduğum özel öğretim kurumunun tanıtımı için; broşür yerine “El Kitapları” bastırıp, bedelsiz dağıttık. O kitapçıklardan birinde; “Eviden Okula, Okuldan Hayata Eğitim” üst başlığının içinde bir alt bölüm olarak, “Öğretmenin Günlüğü” projesinden söz ettik. Böylece, düşüncemizi kamuoyu ile paylaştık. Daha çok kişinin, özellikle de öğretmenlerin ve idarecilerin gündemine sokmaya çalıştık.

2003-2004 Öğretim yılının ilk yarısında, yeni bir fırsat oluşturmayı denedik. 24 Kasım ğretmenler Günü'n vesile yaparak, Üsküdar Belediyesi adına, "ğretmenin Günlüğü" konulu bir ödüllü yarışma düzenledik. Söz konusu yarışmaya 63 ğretmen, 122 metinle katıldı. Metinler aynı isimle kitap haline getirilip dağıtılarak, eğitim camiasına pedagojik değeri yüksek bir "kaynak eser" kazandırıldı.

Ancak, eğitimin kapsama alanı; öğretmenlerle ve idarecilerle sınırlı değildi. Sacayağının diğer iki ayağının da devreye sokulması, ğrenci ve ğrenci velisi boyutunun da kuşatılması gerekirdi.

İşte bu noktadan hareketle, 2006-2007 ğretim yılının birinci yarısında, bir adım daha atmak istedik. Gene Üsküdar Belediyesi adına ve gene 24 Kasım ğretmenler Günü münasebetiyle; kapsama alanını genişleterek, her üç kategoriyi de (ğretmeni, öğrenciyi, ğrenci velisini) içine alacak şekilde yeni bir ödüllü yarışma düzenledik.

ÖDÜLLÜ YARIşMA VE SONUÇLARI

Yarışmaya 94 ğrenci, 16 veli, 78 ğretmen olmak üzere toplam 188 metinle iştirak edildi. 5 Kişilik Jüri Heyeti tarafından teker teker okunup; konu, anlatım ve imla kuralları açısından değerlendirildi.

Kişisel olarak, her üç kategoriden ilk 5'e giren toplam 15 kişi; n görülen ve ilan edilen dlleri aldı. Fakat toplumsal olarak; eğitim sürecinin içinde bulunan herkes için, alınan derecelerden ve verilen ödüllerden daha büyük bir "kaynak" kaldı.

KİTAP HAKKINDA

Elinizdeki kitapçık, söz konusu yarışmaya katılan ve yayınlanmaya değer bulunan metinlerden oluşuyor. Hayatın içinden seçildiği ve bizzat yaşayanların kendi dilleriyle, üsluplarıyla ifade edildiği için; "kalıcı değer" zelliği taşıyor.

Kitabın tertibi konusunda, "kolaylık" ve "yararlılık" esas alındı. Usul açısından, birbirini tamamlayan iki tercih yapıldı:

Birincisi; metinler, alfabetik sıraya göre yerleştirildi. Öğrencilerin okulları, öğretmenlerin görevleri ve görev yerleri de belirtildi.

İkincisi; önce öğrenci metinleri, sonra veli metinleri, daha sonra öğretmen-idareci metinleri alındı. Kitabın son bölümüne ise, “yaşanmış eğitim öyküleri”nden alıntılar yapıldı.

TEBRİK VE TEŞEKKÜR

Yarışmaya katılarak deney ve gözlemlerini bizlerle paylaşıp hem “ortak”, hem de “kalıcı” değerler haline getiren öğrencilerimizi, velilerimizi, öğretmen ve idarecilerimizi tebrik eder; sağlık, mutluluk ve başarılar dileriz.

Yarışmanın sponsorluğunu ve kitabın basımını üstlenerek eğitime, eğitimeciye verdiği değeri gösteren Üsküdar Belediye Başkanı Sayın Mehmet Çakır'a ve ekibine; eğitim kurumları ile iletişim kurarak katkı ve katılımında bulunmalarını teşvik eden Üsküdar İlçe Milli Eğitim Müdürü Sayın Saadettin Gül'e ve ekibine teşekkür eder; hayırlı hizmetlerinin artarak devam etmesini bekleriz.

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	5
ÖNSÖZ	7
I. BÖLÜM: ÖĞRENCİ GÜNLÜĞÜ	
Ahmet BULUT	17
EŞŞEK ŞAKASI	
Ayşe BALIKÇI	18
EĞİTİM MUCİZELERİ	
Ayşe Betül KONCAGÜL	21
GÜZEL YALAN	
Banu ÇENDEOĞLU	23
DÜRÜSTLÜĞÜN DEĞERİ	
Barış YERLİ	24
KIRILAN KALBİN HESABI	
Burcu ÖZCAN	25
BİSİKLET KEYFİ	
Burcu ŞAHİNOĞLU	28
İSTEMEK BAŞARMAKTIR	
Cansu YILDIRIM	30
İKİ SAKIZ, BİR HAYAT	
Dilek AYDOĞDU	32
PIŞMANLIK GEÇ KALMAMAKTIR	
Duygu AYDOĞDU	34
SOĞUK YÜREK KIPIRTILARI	
Ebru DEMİR	36
İKİNCİ YUVAM, İKİNCİ ANNEM	
Ege Ekin ÖZER	38
UMUDA AÇILAN PENCERE	
Esra KARAMAN	40
DÖNÜM NOKTASI	
Ezgi SAVUR	42
BALIK VERMEK Mİ, BALIK TUTMAYI ÖĞRETMEK Mİ?	
Fatih Kadir AKIN	44
YILBAŞI HEDİYESİ	
Gizem Destina AYDEMİR	48
İNANCIN ZAFERİ	
Gizem Nur AYKURT	50
OKUL FORMASI	

Habibe GNEY52
ZAMANSIZ KAÇIŞ	
Merve ARTUKARSLAN54
BARDAğIN DOLU TARAFI	
Merve AYDIN56
HAYAT İÇİN EğİTİM	
Merve ÖZCAN58
TEKNOLOJİNİN AKLA GELMEYENLERİ	
Onur GEZER60
HAYATIN İÇ AÇILARI	
Özlen YILMAZ63
YAZMAK DEğİL, NEFES ALMAK	
Senem AVŞAR67
DEDELER ÖLMESİN	
Tuğçe DEMİRCİ70
HEDEFE ÜÇ KALA	
Yağmur ÇABALAK72
KÜÇÜK TORNACI	
Zehra ORHAN74
KIRKINDAN SONRA ÖğRENCİ	
II. BÖLÜM: VELİ GüNLüğü	
Adile AŞÇI81
ANNELER GÜNÜ	
Ayşe Asuman ZENGİN84
GVENMEYENE GÜVENİLMEZ	
Ayşe KURALAY86
ÜSKÜDAR'A GİDER İKEN	
Emine KILIÇ89
CEMALİN ÇOCUKLARI	
Esmâ POLAT91
KOPYA	
Füsun AYDIN93
A KÜMESİ VE YIL SONU MÜSAMERESİ	
Hacer YILMAZ98
BEYAZ KURDELA	
Hülya Yıldız DEMİR101
UMUT VE UğUR BöCEğİ	
Hümeyra Sema GKÇE104
DEğERLİ ÖğRETMENİM'E	
Leyla AYAN106
TAHTA KALEMLER	

Nurettin KOTAN	108
ERZURUM'DA BİR KIŞ GÜNÜ	
Semra ÇOLAK	110
VEKİL ÖĞRETMEN-VELİ	
Serap SERTKAYA	116
ESKİ ŞEHİR, ESKİ SEVDÂ	
III. BÖLÜM: ÖĞRETMEN GÜNLÜĞÜ	
Ahmet KARADENİZ	121
ÖĞRETMEN DE ÖĞRENCİDİR	
Arzu SEZGİN	122
DENİZ YILDIZLARI	
Ayhan KALAYCI	126
SÖZ SEBATI GEREKTİRİR	
Ayhan ÖZTÜRK	129
KÖPEKTEN DOST	
Conker SARITEPE	133
GERÇEK TESELLİ	
Erdoğan ATILLA	135
OKUMAK HER ŞEYE DEĞER	
Erdoğan ÖZKAN	140
ÖĞRETMENLİKTEN ÖTE BİR ŞEY	
Erhan SARI	145
BİR MUSİBET, BİN NASİHAT	
Fatma Zehra ARSLAN	147
SON/GÜLLER SOLMASIN	
Halis KURALAY	152
GÖRME ENGELLİLERİN GÖRDÜKLERİ	
Hasan KÖSE	156
EDEP	
Hasan KÖSE	159
ELİF	
Hulusi ÖZBİLGİN	161
KAR TATİLİ ŞARKISI	
Hüseyin TURŞUCU	162
ANLARDAN ANILARA	
Hüsnü Celal ASLAN	166
BEN BİLSEM SİZE GELMEZDİM	
Metin KIZILOK	169
ÇİÇEKLER SEVGİYLE AÇAR	
Mustafa ÇETİN	172
SEVGİ ÇEMBERİ	

Nedim GNEY180
K ADIMLAR, BY BAŞARILAR	
Nermin KALYONCU184
ÇALIŐMALI, YAZMALI	
Özgür TFEK189
OYUN VE OYUNCU	
Ramazan BERK192
DOKTORUN SİMİT TEPSESİ	
Salih BERBER197
ALDATILAN GENÇLİK	
Salih BERBER200
GÖZYAŐI	
Salih BERBER202
ÖTE'YE AÇILAN HARİTA	
Seçil ŐAHİNBAŐ205
CANLI AYNALAR	
Süleyman SAVAŐ207
BİR VİCDAN UYANIYOR	
Süleyman SAVAŐ210
SEVGİ YUMAğI	
Őafak LAYİ212
ESKİMEYEN ESKİ ğRETMENİM	

IV. BÖLÜM: YAŞANMIŞ EğİTİM ÖYKÜLERİ

FATİH'İN EğİTİM BTESİ217
ÇAMURLU KAFTAN219
KEMAL PAŐAZDE'NİN TERCİHİ220
HAFİZ OSMAN'LAR NASIL YETİŐİR?222
ÖğRENCİ GÖZÜNDE ğRETMEN224
HOCALARIN HOCASI MAHİR İZ HOCA225
TEDDY'DEN  MEKTUP228
HUZUR İÇİNDE YAT "YAPAMAM"233
OKUMA AŞKI236
SEVGİNİN GC240
HAYALLERİNİZDEN SIFIR ALDINIZ MI?246
ANNEM AYNAMDİ248

I. BÖLÜM

ÖĞRENCİ GÜNLÜĞÜ

Ahmet BULUT

Belma Güde İlköğretim Okulu \ 8A Sınıfı Öğrencisi

EŞŞEK ŞAKASI

Sonbahar yüzünü göstermişti. Yağmur yağıyordu. Birkaç arkadaş oturmuş, merdiven altındaki sınıfımızın yanında muhabbet ediyorduk. Daha derse girmemiştik. Saat yedi buçuk civarıydı. Merdiven altında çay pişiyordu. Sınıfımızın kapısının yanında bir plastik sandalye vardı.

Arkadaşım Feyyaz yeni gelmişti. Çantasını sınıfa bıraktı ve yanımıza geldi. Sandalyeye oturacağı sırada altından sandalyeyi (herhalde düşmez, bir yere tutunur düşüncesiyle) çektim, fakat düşündüğüm gibi olmadı. Arkadaşım kalçası üstüne düştü. Yere düşerken kafasını da duvara vurdu. Bir an şaşırardım. Dünya başıma yıkıldı; en yakın arkadaşım yerde ağlıyor, diğer arkadaşlarım kolundan kaldırmaya çalışıyordu. Öğretmenler geldi, Feyyaz'ın velisine haber verdiler. Fakat Feyyaz beş-on dakika sonra toparlandı ve eve gitmek istemedi.

Ben derste öğretmeni dinlemiyordum, arkadaşımın yüzüne bakamıyordum, utanıyordum. Ya arkadaşıma bir şey olsaydı? Ya bir daha yürüyemeseydi? Bu ve benzeri sorular beynimi yiyordu. Feyyaz haliyle bana çok kızgındı. Okul çıkışında annesi ve babasıyla birlikte evlerine giderken yanına geldim. Fatih Camii'nin yanından geçiyorduk. Feyyaz'dan samimi bir şekilde özür diledim. Samimiyetimi anlayan arkadaşım özrümü kabul etti ve bir daha böyle kötü şakalar yapmadım.

Ayşe BALIKÇI

Validebağ Anadolu Sağlık Meslek Lisesi ğrencisi

EğİTİM MUCİZELERİ

Yeni bir gün doğmuştı her zamanki gibi. Okuldan sonra Hülya Hocamla bir saat kadar ders alışacaktık. Hülya Hoca'nın bize verdiği kurs tarzındaki çalışmanın amacı; başarılı olup da dershaneye gidemeyen öğrencilere bilgi yükleyip, okulun başarı seviyesini yükseltmekti. İlk önce yaklaşık yirmi kişiyle başlayan kurs, sene sonunda sadece benim katılımımla gerekleşiordu. İsteğin iki yönlü olması hem beni, hem de Hülya Hocamı daha da şevklendiriyordu...

Ta ki babamın LGS'ye kaydımı yaptırmadığını öğrenene kadar. O an her şey bitti sanmıştıym benim için. Neden kendimi o kadar hırpalayıp sabaha kadar ağladığım bilinmez. Sanırım kendimi başkalarına kanıtlamak istiyordum. Evet sebep buydu. Ben de birçok kişi gibi herhangi bir liseye girebilirdim (ama herhangi bir liseye, istediğime değil...) "Anadolu Lisesi" kavramını son senemde öğrenmeme rağmen onu bu kadar şiddetle istememin nedeni, ders hane denilen oluşum olmadan da kazanılabileceğini kanıtlamak arzusuydu. Sadece isteyerek, inanarak ve azimle çalışarak kazanmak... Ama kaydım olmamıştı.

Sabaha şişmiş gözlerle merhaba derken, içimde ne bir heyecan ne de bir istek vardı. Sadece kırılmış parlak bir hayalin kırıntıları canımı yakıyor ve bir burukluk duygusu veriyordu. Ders çalışmak gibi bir düşüncem kalmamıştı. Bir an önce akşam olup, uyumayı bekliyordum... Nihayet akşam oldu. Haberleri izlerken benim için bir mucize gerçekleşti. Evet bu gerçekten benim için bir mucizeydi. Kayıt süresi bir hafta uzatılmıştı. Kayıt yaptışıp sınava katıldım ve istediğim okulu kazandım.

Artık emeklerimin meyve verme vaktiydi. Sışf uykum gelmesin diye sobalı odada değil de, buz tutmuş pencereleri olan odada, ağzıma kesme şeker atarak, mosmor kesilmiş ayaklarımın ve ellerimin inleyen seslerini bilginin sesiyle bastırmaya çalışmamın yemişlerini alıyordum.

Gelin görün ki, aksilikler yine peşim sıra geliyorlardı. Bu sefer de okula kayıt için para lazımdı ve ne yazık ki kayıt için son saatler sayılıyordu. Kayıt parasını sonra halledeceğini söyleyerek, babam bin rica ile Müdür Yardımcısı'na kaydı yaptırdı. Sadece iyi niyetle kaydı yapan Servinaz Hoca, iyi niyetini yüzüme vurarak tüm sevimliliğini yitirdi. Biz kaydı yaptığımızda birinci kayıtlar bitip, ikinci kayıtlar çoktan başlamıştı bile. Bu arada kayıt işlemleri sırasında Servinaz Hoca'ya karşı duyduğum negatif enerjinin pozitif enerjiye dönme sebebini hala çözemiyorum.

Kayıt parasına gelince; hiç tanımadığım biri tarafından bu mesele halledildi. Bir teşekkür bile edemedim kayıplara karışan bu kişiyi işyerine giderek ziyaret etmek istedim. Ama ben gitmeden bir gün önce işten ayrıldığımı öğrendim. Sizce de bu olay örgüsü ilginç değil mi?

Ve nihayet okulun ilk günü geldi. Bu gün de yine her zamanki gibi yeni bir gün doğdu. Yalnız bir fark vardı. Bu sefer gün benim için doğdu. O heyecanla okula o kadar erken gitmişim ki, arkadaşlarımla gelmesi için yaklaşık iki saat kadar bekledim. Tören oldu ve nihayet sınıflara girdik. Benimle birlikte tam yirmi dört farklı hayat o sınıfa girdi ve hepsinin karışımıyla yeni bir hayat doğdu. İlk dersimiz Edebiyat'tı ve Edebiyat Öğretmenimiz Filiz Öney derse girdi. Çok hareketli ve çok kıpır kıpırdı. İlk önceleri hızına yetişemem diye çok korkmuştum. Fakat o kadar marifetliydi ki, hem kendi dönüyor hem de bizi döndürüyordu. Dönerken de etrafımıza misler, kokular saçıyorlardı. Biz Filiz Hoca'nın kardelenleriydik ve yaşamla açmaya başlıyorduk. Edebiyat'a çok uzak bir insan olduğum halde, Hocam sayesinde edebiyatla tanışıp evlendim. Sırf Filiz Hoca'nın hatırı için katıldığım yarışmalardan; ödüller ve övgüler aldım. Edebiyat'tan ilk çocuklarım doğmaya başlamıştı bile.

Sonra Ayşe Hocamın dersi vardı. İlk bakışta öğrencilerden kopuk gelen Ayşe Hoca, aslında bana en büyük değerlerden birini; insanlığı öğretti. Gözlerinin ışıltısında ders çalıştığım Ayşe Hocam, derslerime bağlanmamda en büyük etkenim oldu. Babamın iş bulmasına yardımcı olan Ayşe Hocam, hem maddi, hem manevi tek pırlantam.

Bir de Zeynep Hocam, Zeynep Hocalarım; ellerinden aldığım umutlar ve bana kattıkları değerler. Bir de şu meslek aşkları...

Ya Songül Hocam; bana o kadar uzak olan gözlerinin sadece bir bakışıyla büyülendiğim. O idealci kadın. Sırf tek bir bakışıyla bütün yaz tatilinde İngilizce çalışmama sebep olan o anlatılmaz insan.

Ve tabii ki Hatice Hocam; bana en çok değer katan insanlardan biri... (Başın dik, hayat zor, başını eğmek yok). Aynı gün içinde yokluktan ve açlıktan bir deri ile bir kemik kalmış insanların yanından ayrılıp, aynı günün akşamı varlık içinde yüzen kalçalı kadınların ve göbekli erkeklerin yanında bulunan kadın. Hayatın ne olduğunu yüreğiyle okuyan muhteşem anne. Öfkeli gözlerinin arkasındaki yufka yüreğiyle Hatice Hocam.

İşte eğitim mucizeleri olan insanlar. Ayşeler, Zeynepeler, Filizler, Hatice-ler, Haliller, Sunalar, Hülyalar, Songüller... Ve size ihtiyacı olan genç yürek-ler...

Ayşe Betül KONCAGÜL

Anafen Fen Lisesi \ 9A Sınıfı Öğrencisi

GÜZEL YALAN

Okul sıraları... Tertemiz ütülenmiş önlüklerle, bir o kadar da saf ve temiz yüreklerle başlanan uzun, yorucu, tatlı bir heyecan ve yarış iklimlerinde teneffüs edilen yıllar... Bu maratonun içinde bulunanların “ah bir bitse” dediği, bu yolun sonunda bulunmuşlarınsa “hey gidi günler” diye hatırlayıp hislendiği özlem kokan hatıralar...

Ben henüz bu maratonun ortalarındaymım. Ama yaşadığım ve şahit olduğum bir olay vardı ki, bu beni derinden etkilemişti. Aklıma geldikçe o anı yeniden yaşamış gibi olur, o anki hisleri yeniden duyarım benliğimde.

Çoğu öğrencinin “korkulu rüyam” diye pek sevmediği rutin ödev kontrollerinden biri... Ben ve arkadaşlarım öğretmenimize ödevleri gösterirken, arka sıralarda bir yerde endişeli bir hava dalga dalga yayılmaktaydı bir yürekte. Sonunda sırası gelen Ayşe isimli arkadaşşıma ödevini göstermesini söylüyor öğretmenimiz. Cevapsa ürkek, hafif yalan kokan bir ses tonuyla; “Yaptım hocam; ama evde kaldı” oluyor. Yalnız dikkat ettim “Yaptım” sözcüğündeki vurgu daha anlamlı, yere dikilen bakışlar kaçamak ve ısrarlıydı. Ardından öğretmenimiz sınıfa dönüyor ve “Çocuklar, arkadaşınız ödevi evde unuttum diyor. Olabilir, insanlık hali. Şimdi sizin şahitliğinizi istiyorum” diyor. O anda bana da, ses tonundaki kararlılıkla “Sen yakın arkadaşısın Ayşe'nin. Yalan söylediğini duydun mu hiç ?” diyor. Ben o an hafif kızarmış yanaklarla ve sanki ağır bir yükün altına girmişçesine sadece düşünüyorum. Şahitlik... Kısa bir cevap vereceğim. Evet ya da hayır... Ve ben kolay olanı seçiyorum. “Hayır, duymadım”. Artık ben de ortaktım Ayşe'nin söylediklerine; belki gerçeğe, belki bahanesine... Ama ortaktım yine de... Arkadaşlık sevgisi ya da onu korumanın verdiği bir duygula.

Öğretmen Ayşe'ye dönüp; “Madem arkadaşın da şahit, öyleyse sana inanıyorum” diyor ve derse başlıyoruz. Ders boyunca Ayşe'de bir iç çekişme: “Madem arkadaşın sana şahit, öyleyse, doğrudur, inanırız sana. Ayşe yalan

söylemez, söylemez!” Vicdanımız bizimle birleşince öyle bir yoğunluk üste çıkıverir ki kalpte, o an bu yük içimizden boşalıversin deriz. Belki pişmanlıkla yoğrulmuş sözlerle, belki de özrün gözyaşlarıyla szlp gitmesiyle. Ayşe’ye de böyle olmuştu sanırım. Ders zili çalar almaz Ayşe, hocanın yanına gitmişti. Hafif nemli gözlerini öğretmenin gözlerine doğrulttu ve “zr dilerim, ğretmenim. Sizden çok özür dilerim. Ama bu özür ödevlerimi yapmadığım için değil, bunun katlarca üstüne çıkan bir suç için. Yalan söylediğim için.”

ğretmenimizin tek yaptığı şey, şefkatli bir gülümsemeyle Ayşe’nin başını okşamak oldu. ğrencisine duyduğu sevgi ve gururla. Olaya şahit olan ben ise içtenlikle baktım arkadaşıma. Ona duyduğum güven ve sevgiyle.

Banu ÇENDEOĞLU

Burhan Felek Lisesi \ 10 Mat C Sınıfı Öğrencisi

DÜRÜSTLÜĞÜN DEĞERİ

Tarihini pek hatırlayamıyorum ama o yıl sekizinci sınıfta okuyorduk. O gün Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinden yazılı olmuştuk. Yazılımın iyi geçtiğini düşünüyordum. Yazılılar bir hafta sonra okundu. Öğretmenimiz hatalarımızı görmemiz için yazılı kağıtlarımızı dağıttı. Yazılı notumu hesaplar-ken altı puan fazla verildiğini gördüm. Bunu söyleyip söylememekte karar-sızdım. Notum seksen altı idi. Söylesem notum düşecekti. Arkadaşlarım söy-lememem konusunda çok ısrarcı davrandılar. Ama ben dürüst davranmaktan yanaydım ve öğretmenime altı puanın fazla olduğunu söyledim. Kendisi de fazla puan verdiğini görünce bana; “Puanın konusunda bu kadar dürüst dav-ranıp söylediğin için teşekkür ederim. Ama ben bu davranışından dolayı faz-la olan puanını geri almayacağım” dedi. Bu sözler hem arkadaşlarıma, hem de bana bir ders vermiş oldu.

Bu sözlerden çıkardığım sonuç şuydu: Dürüst olmak insana hiçbir şey kaybettirmez. Aksine birçok şey kazandırır. Ayrıca ben notumda fazla pu-anım olduğunu söylemeseydim, vicdan azabı çekerdim ve arkadaşlarımla hakkını yemiş olurdum.

Aileme olsun, çevremdeki insanlara olsun dürüst davranıp onlara eksik yanlarını söylemem, onları eleştirmem, onların hiç de hoşuna gitmiyor. Bu durum onların eleştiriye açık olmadıklarının bir göstergesidir. Ama ne olur-sa olsun her konuda dürüst davranıp, hak yememeli, eleştiriye de açık ol-malıyız.

Bariş YERLİ

Burhan Felek Lisesi \ 10 Mat A Sınıfı ğrencisi

KIRILAN KALBİN HESABI

O sıralar altıncı sınıfta okuyordum. Yaz mevsimiydi. Havalar çok sıcak ve bunaltıcıydı. Yoğun geçen bir yılın sonlarına doğru yaklaşıyorduk artık yavaş yavaş. Dersler genelde boş geçiyor ve biz de boş derslerde arkadaşlarla beraber okulumuzun bahçesinde futbol oynuyorduk. Günleri böyle geçiriyor-duk.

Yine bir gün okulun bahçesinde futbol maçı yapıyorduk. Her zamanki gibi seyrediyordu oyun. Ama her zamankinden biraz daha sert oynuyorduk. Ve topa sert bir biçimde vurdum. Top, okulun arka tarafındaki bir sınıfın camına gelmiş ve camı kırmıştı. Çok heyecanlandım. Ve korkmaya başladım. ğretmenlerime nasıl hesap verecektim? Müdür Bey ve öğretmenler hemen geldi. "Kim yaptı bunu?" diye bağırmaya başladı Müdür Bey. Ben de o anki korkuyla ne yapacağımı şaşırdım ve suçu o an yanımda olan Fatih'e attım. Arkadaşlar da ses çıkarmadı. Fatih'in bir kaç kez itiraz etmesine rağmen, müdür bey onu dinlemedi ve direkt odasına götürdü. Müdür Bey Fatih'in babasını okula çağırıp kırılan camın parasını ödemesini istedi. Babası Fatih'e çok kızdı ve bir tokat attı.

Yaptığım yanlışın farkındaydım ve çok pişmandım. Bu yanlışı düzeltmeye karar verdim. Müdür Bey'in odasına giderek suumu itiraf ettim. Müdür Bey bana çok kızdı. Ve Fatih'ten özür dilememi istedi. Ben de Fatih'ten af diledim. Biraz geç de olsa hatamı telafi etmiştim. Kırđđđım camın parasını dedim. Ama kırılan kalbin hesabını kapatabildim mi bilemiyorum. Ve şunu anladım; hayatta hata yapsak bile her zaman doğruluktan yana olmalıyız. Yalan bize bir şey kazandırmaz, aksine bizden çok şeyler götürecektir.

Burcu ÖZCAN

Burhan Felek Lisesi \ 10 Mat C Sınıfı Öğrencisi

BİSİKLET KEYFİ

Sekizinci sınıfın son haftalarındaydık. Okula gelen öğrenciler giderek azalıyordu. Herkes OKS için hazırlanıyor, bu yüzden okula gelmiyordu. Ben ve birkaç arkadaşım evde çalışmak yerine okulda toplanıp çalışmayı tercih ediyorduk. Biraz ders çalışıyor, biraz da bahçede dolaşıp okulda geçen güzel günlerimizi düşünüyorduk.

OKS için okulda ders çalıştığımız günlerden birinde, sınıf öğretmenimiz yanımıza geldi ve “Sınıfın en çalışkan üç öğrencisi sizce kimdir?” diye sordu. Herkes: “Gökhan, Yasemin ve Burcu” diye cevap verdi. Öğretmenimiz, “Evet doğru” dedi. Sonra bana dönüp “Yasemin ve Gökhan dershanedeymiş. Onlara ulaş, sonra da hazırlan. Bu akşam Ali Sami Yen Stadı’na gidip konser izleyecek, sonra da ödül alacaksınız” dedi. Ben hiçbir şey anlamamıştım. Ne olduğunu sonra anlattılar. Okulun en başarılı öğrencileri bizlermişiz ve bu nedenle “9000 öğrenciye 9000 bisiklet” projesi ile Ali Sami Yen Stadı’nda bize bisiklet hediye edilecekmiş. Kıraç ve Funda Arar da başarılı öğrenciler için konser verecekmiş. O an ne diyeceğimi bilemedim. Çok mutluydum. Arkadaşlarım; “Çalışmanın karşılığını aldın Burcu, tebrik ederiz” dediler. Öğretmenlerim de bana; “Seninle gurur duyuyoruz. Senin ne kadar başarılı ve akıllı bir kız olduğunu biliyorduk” diyorlardı. Ben de kendimle gurur duyuyordum. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum ama doğru olan da bu diyordum.

Annemlere haber verdim, arkadaşlarıma ulaştım ve olanları anlattım. Onlar da çok mutlu oldular. Kısa sürede hazırlandık ve yola çıktık. Bindiğimiz serviste başka okullardan da öğrenciler vardı. Onlarla sohbet ettik. “Çalışmalarımızın karşılığını alma vakti geldi. Biz bu ödülü çalışmalarımızın karşılığı olarak alacağız” diyorlardı ve haklılardı. Ali Sami Yen Stadı’na ilk defa gidiyordum ve çok heyecanlıydım. Ali Sami Yen Stadı öğrenciler ve öğretmenlerle doluydu. Her yerde gülen insanlar vardı. Muhteşem bir görüntüydü. Orada da arkadaşlar edindik. Her okulun başarılı öğrencileri toplanmıştı

ve arkadaş olmuştu. Sahada birçok bisiklet vardı ama öğrenci sayısı daha fazlaydı. Öğrendiğimize göre bisikletler çok fazla olduğu için oraya sığmamıştı.

Tören başladığında önce eğitimin önemiyle ilgili konuşmalar yapıldı. Çalışmalarımızın karşılığını almanın bizim hakkımız olduğunu, başarılarımızın gelecek senelerde de devam etmesi gerektiğini anlattılar. Bu tür hediyelerin öğrencileri çalışmaya teşvik ettiğini ve ders çalışan öğrenci sayısını büyük oranda arttırdığını söylediler. Sonra da ufak bir dans gösterisi ve patenlerle yapılan bir gösteri izledik. En önde olduğum için ve gösterilerin yapıldığı yere yakın olduğum için çok rahat izleyebiliyordum. Daha sonra Funda Arar ve Kıracı'ı dinledik. Funda Arar,önümüze kadar gelip bize öpücükler yolluyordu. Çok güzel bir konserdi. Gecenin en güzel bölümü havai fişek gösterisinin olduğu bölümdü. Unutulmaz bir görüntü vardı. O gösteri beni çok etkiledi, çünkü o havai fişekler bizim içindi. Son olarak bisikletler dağıtıldı. Tüm bisikletler sahaya sığmadığı için, sadece öğrencilerin bir bölümü bisikletlerini orada aldı. Bize de bisikletleri alabileceğimiz yerler hakkında bilgi verildi ve evlerimize döndük. Bisikletlerini orada alanlar hemen sahaya koşup bisikletlerine bindiler ve orada gezmeye başladılar. Önümüzden geçerlerken çok rahat bir şekilde görebiliyordum yüzlerindeki gülümsemeyi. Biz orada bisikletlerimizi alamadık ama bu bizi hiç üzmedi. Orada bulunmak bile bize yetti. Orada bisikletlerini alıp gezenleri görmek bile bizi mutlu etti.

Ertesi gün benim ödül aldığımı duyanlar arayıp tebrik ettiler. Akrabalarım da benimle gurur duyduklarını söylüyorlardı. Onların söylediği her söz beni mutlu ediyordu. Bisikletimi getirdiklerinde uzun bir süre ona baktım. Ona her bakışında "Çok çalıştım ama karşılığını da aldım" diyordum kendi kendime. Bir işte çalışmadığım, para kazanmadığım halde sadece ders çalışıp sınıfımı geçerek bir bisiklet almıştım. Artık daha iyi anlıyordum, eğitim gerçekten önemliydi ve ben daha okulumu bitirmeden eğitim almanın, ders çalışmanın karşılığını görmüştüm.

Bisikletim ilk geldiğinde parçalar halindeydi. Bize adresler verilmişti. Verilen adreslere gidip bisikleti yaptıracaktık. Ben bisiklet yaptırılincaya kadar ona binmek için can atıyordum. Bisikletime binip gezmeyi hayal ediyordum. Bana bisikletimi nerden aldığımı sorduklarında; "Ben bu bisikleti okul üçüncüsü olarak kazandım" diyecektim. Bu beni çok mutlu edecekti. Bisik-

letin parçalarını birleştirip karşıma getirdiklerinde, bu isteğim yok oldu. Çünkü kıyamıyordum ona binmeye ve izlemeyi tercih ediyordum.

Şimdi bisikletime her bakışında gülümsüyorum ve o bisikletle gzmekten çok keyif alıyorum. Benim kendime ait bir bisikletim vardı zaten ama bu bisiklete binmek beni daha da mutlu ediyor. Onunla gezdiğimde içim bir tuhaf oluyor. Küçük çocuklar sınıflarını geçtiklerinde hediye olarak bisiklet isterler. Aldıkları bisiklet onları çok mutlu eder. Ben de o bisiklete bindiğimde aynı duyguları taşıyorum. O bisikletin bende özel bir yeri var. Ona bir zarar gelmesi beni çok üzüyor. Çünkü onu ben kendi çalışmamın karşılığı olarak aldım. Kendi emeğimle aldım ve kendi emeğimle aldığım bir eşyanın benim için önemi çok büyüktür. Başkaları tarafından verilen eşyalar, kendi emeğimle kazandığım, uğraşarak ve emek vererek kazandığım eşyalar kadar değerli değildir. Şimdi, “Daha fazla çalışıp bir sonraki sene yine bir bisiklet kazanabilir miyim?” diye düşünüyorum. Sonra vazgeçip, “Hep ben mi kazanacağım, başkaları da kazansın ve bu duyguyu tatsın. Başkaları da kendi çalışmasıyla kazandığı bisikletin keyfini çıkarsın” diyorum.

Okula gidip iyi bir eğitim alıyorum. Derslerimi çalışıp gerekli tekrarlarımı yapıyorum. Öğretmenlerimi dinliyor ve notlar alıyorum. Bunlar bazen beni çok yoruyor, sıkılıyorum ama şunu bildiğim için yorgunluğumu çok fazla önemsemiyorum: “Ben bu çalışmalarımın karşılığını alacağım.” Eğitilmiş olmak her zaman iyidir ve eğitilmiş insan her zaman kazanır. Bu kazanç sadece maddi anlamda olmaz. Manevi olarak da kazanç elde edilir. Çünkü etraftaki insanların sizinle gurur duyduğunu bilmek, sizi tebrik etmelerini duymak kadar güzel bir şey yoktur. Bunlar insanları çok mutlu eder ve güven verir. Psikolojik olarak da rahatlarsınız ve daha çok çalışma isteğiniz olur. Çalışırken yorulsanız bile karşılığında güzel şeyler alacağınızı bilmek yorgunluğu azaltır ya da yok eder. Ne olursa olsun eğitim önemlidir ve her insanın eğitim alması gerekir. Çünkü eğitim herhangi bir şey kaybettirmez. Aksine çok şey kazandırır.

Burcu ŞAHİNOğLU

Belma Gde İlköğretim Okulu \ 8A Sınıfı ğrencisi

İSTEMEK BAŞARMAKTIR

Birçoğumuzun ğrenim hayatında “bu dersi hiç sevmiyorum ve bir türlü anlayamıyorum” dediği bir ders vardır. Benim de hiç sevmediğimi zannettiğim ve bu yüzden umutsuzluğa kapıldığım bir ders vardı; İngilizce!

Aslında her Şey yeni bir okula nakil olmamla başlamıştı. Daha yeni okulumda ilk gnmd. Son iki ders saatindeydik ve zil sesiyle beraber sınıflara girdik. İngilizceydi dersimiz. Defterimi ve kitabımı çıkarıp öğretmenimizi beklemeye başladım.

Öğretmenimiz sınıfa hızlı adımlarla girerken, ben de yanımıdaki arkadaşıma sessizce hangi konuda olduğumuzu sordum. Arkadaşım kitabın sayfalarını atlaya atlaya altmıŐıncı sayfaya geldi. O anda Şok olmuŐtum. Çünkü eski okulumda bu konulara gelmemiŐtik. Daha çok gerideydik.

Ders esnasında da konuŐulanlardan hiçbir Şey anlamamıŐtum. Ben sadece kara kara aradaki farkı en kısa zamanda nasıl giderebileceğimi düşünüyordum.

O iki ders bir türlü geçmek bilmiyordu. Zilin almasına beş dakika kala ğretmenimiz “Cuma günü yazılı yapacağım” demez mi?! Eyvah ! Olan olmuştu. O an ne yapacağımı bilemedim. ŐaŐırıp olduğum yerde kalakaldım. Sonra kendime gelip öğretmenime bu sınava benim de dahil olup olmadığımı sordum. Acı gerçek yüzüme çarptı. Elbet ben de yazılı olacaktım. Ağlamaya başladım. Şimdi yazılı sonundaki halimi görür gibiydim. MahvolmuŐtum!

Eve geldim. Evdekiler de bir çözüm bulmaya çalıŐtı. Annem de ğretmenimle konuŐtu. Ama nafile, ğretmenimiz “Nuh” diyor “Peygamber” demiyordu. Onun da çabaları sonuç vermedi.

O hafta hiç geçmedi. Durmadan İngilizce yazılısını düşünüyordum. Günlerce odama kapanıp bilmediğim konuları anlamaya çalıştım. Ama bir türlü anlamıyordum. Bütün sayfalar, konular gözümün önünde birbirinin ii-

ne öyle bir girmişti ki... Ayıramıyordum bir türlü. Anlayamıyordum... Uğraşlarım boşunaydı.

Nihayet sınav günü geldi çattı. Hiçbir şey düşündüğümünden farklı olmadı. Yani bir mucize gerçekleşmedi. Sonuç berbattı. İngilizce derslerinden nefret eder oldum.

Sonra düşündüm ki böyle yapmam doğru değildi. Ne yapıp edip diğer sınavda herkesten yüksek not almalıydım. Gecemi gündüzüme katarak çalışmaya başladım. Tek derdim İngilizceydi.

Günler, haftalar geçti. İngilizceden ikinci yazılıyı olacaktım. Sınav kağıdını görüp inceledikten sonra sevinçten gülmeye başladım. Çünkü bütün soruların cevaplarını biliyordum. Hepsini çabucak yapıverdim. Başarmıştım.

Sınav sonuçları okunduğunda, sınıftaki en yüksek notu ve öğretmenin tebriğini ben kazanmıştım.

Ve anladım ki asla "bu dersi bir türlü anlamıyorum, başaramıyorum" dememeli ve umutla, hırsla, inanarak çalışmalıyım.

Çünkü bir şeyi istemek, başarmak demektir...

Cansu YILDIRIM

Validebağ Anadolu Sağlık Meslek Lisesi \ 10A Sınıfı Öğrencisi

İKİ SAKIZ, BİR HAYAT

Henüz dört beş yaşlarındaydı. Bebekliğinde olduğu gibi yanakları tombul ve elma gibi kırmızı kırmızıydı. Yolda yürürken teyzesinin ellerini tutan elleri pamuk gibi yumuşacık, sapsarı saçları sanki bugünün modasını önceden müjdelere gibi dik dikti. Beyaz tenliydi ve iri kahverengi gözleri vardı. Her yönüyle insanların ilgisini çeken bu şirin çocuk, şimdi teyzesiyle birlikte dışarıda dolaşmanın tadını çıkarıyordu. Teyzesi de bakkala giderken biricik yeğenin onna eşlik etmesinin mutluluğunu yaşıyordu.

Gidecekleri bakkal; Çolak Muharrem lakaplı olup, bakkalı, oğlu Mehmet Ali işletiyordu. Teyze-yeğen bakkala girip önce bakkal amcaya hayırlı işler diledi. Sonra teyze ihtiyaçları almaya koyuldu. Küçük de etrafına bakınıyordu. Birden gözleri rafta duran renkli sakızlara takıldı. Paketleri çeşitli renk ve boyutlarda olan sakızlar, küçüğü fethetmişti. Kim bilir ne kadar lezzetliydi? Küçük, sakızların cazibesine kapılıp kaşla göz arasında iki sakız aldı raftan. Ve eve gidene kadar onları yumuk ellerinde sakladı.

Eve döndüler. Teyzesi paketleri yerleştirirken yeğeni yanına geldi ve ona raftan aldığı sakızları gösterdi. Teyzesi şaşırılmıştı. Sonra yeğenin bilmeden ne yaptığının farkına vardı. Tam yeğeni paketi açmaya başladı ki, onu engelledi. Paketleri hızlıca elinden aldı. Ve biraz tepkili bir şekilde şöyle dedi:

– Hayır Erman. Bunu yapamazsın. Bu sakızları izinsiz aldın. Hem de Bakkal Amca'nın haberi olmadan. Üstelik parasını da ödemedin. Bu yaptığın doğru değil. Bunu iyi ve dürüst çocuklar yapmaz. Sen de bir daha yapmayacaksın anladın mı? Şimdi yürü. Gidiyoruz.

Tekrar yola çıktılar. Akşam olmuştu. Bakkal da biraz uzaktaydı. Fakat izinsiz ve bedelsiz alınan iki sakız ne sabah, ne akşam, ne uzak ne yakın tanıyordu. Bakkala geldiler. Erman çok yorulmuştu doğrusu. İzinsiz aldığı iki sakızın cezasını çekiyordu. Bu arada yanlış yaptığının da farkına varıyordu. Teyzesi sakızları Mehmet Ali Bey'e uzattı ve arkasından şöyle dedi:

– Amcası, Erman para ödemedi izinsiz sakız almış sizden.

Mehmet Ali Bey güldü:

– Aman iki sakızdan ne çıkar, çocuktur alır. Önemli değil. Bu da benden olsun.

– Önemli. Önce iki küçük sakızla başlar, sonra büyür gider. Araba, para gibi daha değerli şeylere uzanır eli. Ama bir daha bu el böyle şeyleri parasını ödemedi almayacak, değil mi Erman? Söz ver bakayım bana.

Erman o tatlı ve ince sesiyle söz verdi:

– Tamam teyze.

Teyzesi O'na yirmi beş kuruş uzattı.

– Haydi şimdi doğru bir şekilde al sakızını.

Erman parayı Bakkal Amcası'na uzattı ve az önce tezgahdaki yerine koyduğu sakızı yeniden aldı. Şimdi herkes memnundu. Sakızlarla birlikte büyük ve önemli bir ders de almıştı. Bir daha parasını ödemedi hiçbir şey almaya caktı.

Hepimizin böyle küçük anıları olmuştur. Anılar küçüktür ama öğretmenler ve kazandıklarımız büyük. Bizlere hayat boyu rehber olur ve iyi bir kişiliğin temellerini atarız. O rehber nedir bilir misiniz? Aslında geçen her gün boyunca küçük küçük aldığımız bilgilerin toplamı olan eğitimidir. Eğitim; doğru insan olmanın temeli ve hayat boyu okuduğumuz kitaptır. Bazen bakkaldaki iki sakız, bazen uzun bir toplama işlemi, bazen çizilen güzel bir ev resmidir eğitim. Bir öğretmenimize kibarca bir “Nasılsınız?” demek bile eğitim aynasını çıkarır önümüze. Cevap ilgili, olumlu ve teşekkürlyse ayna parlaktır. Ve oradan ayrıldığınızda güzelliğinizin mutluluğuna varırsınız. Kendinizi iyilik, dürüstlük ve daha bir çok olumlu davranışın zirvesinde sunarınız. İşte o zirve eğitim dağının zirvesidir.

Şu küçük Erman ne oldu biliyor musunuz? Eğitim kitabına; hırsızlığın kötü olduğunu ve eğer o sakızları parasını ödemedi almış olsaydı belki de şimdi kötü bir hırsız olabileceğini yazdı ve onu ömrü boyunca okudu. Teyzesine de minnettar kaldı. Şimdi o, bu kitabı kendi öğrencilerine okutmak üzere olan bir öğretmen. En sonunda öğrencilerinin de ona minnettar kalacakları bir öğretmen...

Dilek AYDOĞDU

Belma Güde İlköğretim Okulu \ 7B Sınıfı Öğrencisi

PİŞMANLIK GEÇ KALMAMAKTIR

Evet gerçekten de öyleymiş, bu duygu insanın içine yapışıp, yıllar sonrasına kadar kalabiliyormuş.

Şimdi “ah” diyorum, “keşke” diyorum, “zaman geri dönseydi de yaptığım hatayı düzeltebilseydim”. Ama dönmüyor işte, gidiyor kendi başına zaman.

Her günkü gibi okula gitmiştim. İkinci derse kadar hiçbir şey olmamıştı. Ve Türkçe dersimizi işlemiştik. İşte ne olduysa üçüncü dersin teneffüs ziliinden sonra olmuştu. Ben yine bir grup arkadaşımın okul bahçesine çıkıp oyun oynamıştım. Daha sonra ders zili çalmıştı ve herkes içeriye giriyordu. Sınıfa ilk giren birinciydi ve yine ben birinci olmuşum. Ama keşke olmasaydım. Sınıfa girmiştik her yerde ses, gürültü. Fakat sınıfın diğer köşesinde sessiz, sakin, kimseye zararsız bir erkek çocuğu vardı. Konuşmazdı aşağı yukarı ama konuştuğu zaman da lafı tam yerinde söylerdi. Yine öyle olmuştu. Bana bir şeyler söylemişti, ama sesi fazla çıkmadığından dolayı net duyamamıştım. Hele bir de o gürültüde. Ben de yerimden kalktım ve sırasının yanına kadar gittim. Sonra da laf dalaşı, el teması, derken kavga etmiştik. Onu dövmüştüm.

Evet gerçekten de ömrümde sevmediğim bir davranıştı bu dövüşmek, kavga etmek. İnsan herhalde bu kadar yerin dibine girebilir. Ama tüm suç benim değil. Arkadan gelen “Hadi sen yaparsın bu işi, onu dövebilirsin” sesleri ve alkışlar gerçekten beni gaza getirmişti. Çok pişmandım çok...

Ertesi gün okula geldiğimde, kaçan ve korkan gözlerle beni süzdüğünü hissetmiştim. Acaba benden özür dilememi mi bekliyordu? Bunu biliyordum, özür de dileyecektim zaten, ama ne zaman? İşte onu kara kara düşünüyordum. Her günüm bu şekilde pişmanlık dolu geçmişti. İçten içe kendimi yiyordum. Ha şimdi ha yarın özür dilerim diye öylece kalmıştı özür borcum.

O benim özür dilememi beklemeden okulunu değiştirmişti. “Ben gidi-

yorum arkadaşlar” dediği gün çok uğraştım özür dilemek için ama olmamıştı. Yine içimde o his, yine içimde...

Sonradan öğrendim; meğer o bana, “Kalemin yere düşmüş” demiş ama ben yanlış anlamışım. Bunu öğrenmek için de biraz geç kalmıştım.

Halen daha bana yapışık olan bu pişmanlık duygusu, benim kalbime ve beynime işte şu iki öğüdü kazıdı; “Gerçekten de anlamadan ve dinlemeden kimseyi yargılamamalı ve her şeyi zamanında gerçekleştirip benim gibi ömür boyu pişmanlık duygusuyla yaşamamalı”.

Gönül isterdi ki bu iki sözcüğü senin yüzüne söylemek mümkün olsun, ama olmadı işte.

Şimdi sana sadece uzaktan sesleniyorum; “Senden özür diliyorum”. Ve pişmanlığın geç kalmamak olduğunu iyi biliyorum.

Duygu AYDOĞDU

Belma Güde İlköğretim Okulu \ 7B Sınıfı Öğrencisi

SOĞUK YÜREK KIPİRTİLERİ

Hayatta zaman önemlidir. Bazen donup kaldığımız anlar olur. Hiç unutmayacağımız. Bazen sesiz ve acı, bazen masum ve heyecan verici, bazen de gülüp geçtiğimiz...

Benim de böyle bir anım var; çocukça ve masum ama heyecan verici. O günlerde eve servisle gidip geliyordum. Ve en sevdiğimiz mevsimdi. Doğanın gökyüzünden pamukları yağdırdığı mevsim usulca... Ayrıca doğanın en güzel elbisesini giydiği mevsim... Gelin gibi bembeyaz...

Servis içinde üstümüzde kabanlar, ayağımızda botlar ve çantalar ile eve gidiyorduk. Birden durduk. Tam da bizi bırakacaktı Osman Amca. “Ne oldu acaba?” dedim içimden. İndik Osman Amca; “Ata 2’nin kapısına gidin, aileleriniz sizi alacak” dedi; biz de gittik.

Bekledik bekledik, ne gelen vardı ne giden. Sanki zaman donmuştu birden. Yola koyulduk, dayanamadık soğuğa. Yürürken kar dizimize dayanmış, neredeyse vücudumuzu saracaktı. Kabanlar sıcak tutmuyor, çantalar da bir yandan ağır geliyordu. Servisteki sıcaklığa hasret yürüyorduk, üşümek ve endişe beraberinde... Teselli etmeye çalışıyorduk birbirimizi; gözlerimiz bile kapanmıştı yüzümüze vuran karlardan. Üstelik ürküyorduk insanların bakışlarından. Ve sonunda yokuşa gelmiştik. Bundan gerisini bilmiyorduk. Yokuştan indik, etrafımıza bakarken durduk. Omzumza bir el dokundu. Kalbimiz hızlı hızlı çarpmaya başladı, korku içinde arkamıza döndük. Bıyıklı, yüzü kırışıklıklarla dolu bir adam; “Çocuklar kayıp mı oldunuz?” dedi. Biraz korkuyla ve çaresizce “Evet” diyebildik. Meğer amca da çocuğunu okuldan almış eve götürüyormuş. Bizi böyle çaresiz görünce yardım etmek istemiş.

Nihayet eve vardığımızda, herkesin telaşla bizi aradığını öğrendik. Bizim için büyük bir macera olmuştu. O amcanın sayesinde sonu iyi biten bir macera. Düşünüyorum da, ya o amca olmasaydı ve yardım etmeseydi ne olurdu halimiz...

Amcaya teşekkür ederim insanlık görevini yaptığı için ve hayatta kendisine ve çevresine yardım eden herkese içten teşekkür ediyorum. Yaşamayı keşfedip neşe saçtıkları için...

Ebru DEMİR

Bülent Akarcalı Sağlık Meslek Lisesi, Radyoloji Bölümü \ 12B Sınıfı ğrencisi

İKİNCİ YUVAM, İKİNCİ ANNEM

“ğretmenler, ikinci annemizdir.” lafını saçma bulurdum. Öğretmen, elli kişi ile birden nasıl anne gibi ilgilenebilir diye düşünürdüm. Geçmiş zamanı kullanıyorum, çünkü bu fikrim lise birinci sınıfa başladığımda değişti.

Benim bir bayan ğretmenim var. Lise birinci sınıftan, lise dördüncü sınıfa kadar bizi getiren sınıf ğretmenim. Ders konusunda bana, arkadaşlarıma her zaman yardımcı olmuştur. Dersi sadece ders saatleri içinde vermez. Her zaman ihtiyacımız olduğunda bize yardım eder, dertlerimizi dinler, çözüm arar.

Bir keresinde okula gittiğimde, ailevi sorunlarımdan dolayı moralim çok bozuktu. Tabii ben bunu kimseye anlatamadığım için içime atmıştım. Ben devamlı derse katılan, konuşan, neşeli bir ğrenciyimdir. O gün derste ne konuştum, ne de derse katıldım. Tabii ki, bu durum, öğretmenimin gözünden kaçmadı. Öğretmenimin gözü devamlı bendeydi. Derse katılmamı sağlamaya çabalıyordu. Ders bitiminde yanıma geldi, benimle konuştu, beni övmeye başladı. Duygusal olduğum için ağlamaya başladım, sakinleşince uzun uzun sohbet ettik. Bana yol gösterdi, öğütler verdi. Çok rahatlamıştım. O günden sonra sevdiğim, üzüldüğüm, kızdığım, hoşuma giden ve gitmeyen her şeyi ğretmenimle paylaştım. Artık biz, dert ortağıydık. Bana, maddi manevi her konuda yardımcı oldu.

Başka bir anım daha var ğretmenimle. Bu, biraz komik gelebilir, ama çok güzel bir anı. Geçen sene dersler artık bitmişti, havalar ısınmıştı; okul, geziye gitme kararı vermişti. Biz de, sınıfa gidecektik. Ben, okul gezilerine pek katılmam; nedenini bilmiyorum. Sınıfımızda birkaç kişi, geziye gitmeyecekti. Bunlardan biri de bendim. Öğretmenim, neden gitmek istemediğimi, beni de o gezide görmek istediğini söylüyordu. Gitmek istemememin sebebi ni, devamlı sorup duruyordu. Ben de “Hocam bir sebebi var, ama sormayın. Israr da etmeyin, gelmek istemiyorum.” dedim. Öğretmenim çok üzüldü, ben

de O'nu istemeden üzdüğüm için üzuldüm. Gezi gününe kadar her gün, fikrimin değişip değişmediğini soruyordu. Bense gitmemekte kararlıydım. Nedeni belki saçma olabilir, ama yaşımdan kaynaklanıyor olsa gerek; kendimi kilolu zannedip kafaya takıyordum. Bu yüzden sanki giydiğim hiç bir şey, yakışmıyormuş gibi geliyordu. Bu yüzden de dışarı çıkmak istemiyordum. Çevremdekiler çok güzel bir kız olduğumu söylüyordu, ama ben yine de kendi kendime sıkıntı yapıyordum. Neyse ben sebebini öğretmenime söylediğimde o gülmedi, başkalarına basit gelebilecek sorunumu ciddiyetle karşıladı. Beni dinledi, sadece düşüncemin yersiz olduğunu; benim çok güzel bir kız olduğumu söyledi. Benim yaşımdakilerin buna benzer şeyleri sorun yapmasının doğal olduğunu söyledi. Sonra bana, kendisinin de gençliğinde benimkine benzer rahatsız olduğu bir özelliğini anlattı. Beni bir yere götüreceğini söyledi, benim için dersten izin aldı. Beraberce bir giyim mağazasına gittik. Bana hediye almak istediğini söyledi. Ben giydim, çıkardım. Büyük bir sabırla anem gibi uğraştı benimle. Hangi öğretmen, öğrencisine bunu yapar? Öğretmenim bana “Yanlış anlama, sadece sana görüntünün hiç de düşündüğün gibi olmadığını göstermek istedim.” dedi. Bir şey giydim, çok beğendim, öğretmenim de çok yakıştığını kilolu falan görünmediğimi söyledi. Gerçekten baktığımda kilolu değilmişim çok da güzel olmuşum. Ertesi gün geziye gittim, çok da eğlendim öğretmenimle bolca vakit geçirdik. O gün içimden öğretmenime o kadar çok teşekkür ettim ki...

Bir kitapta şöyle bir söz görmüştüm: “Öğretmen bir kandile benzer, kendisi tükendikçe başkalarına ışık verir” diye. Bu söz çok hoşuma gitmişti, paylaşmak istedim.

Sonuç olarak öğretmenler hep bizim iyiliğimiz için çalışıyorlar. Okul nasıl bizim ikinci yuvamızsa, öğretmenler de o yuvada anne ve babalarımız. Ben o öğretmenimi çok seviyorum ve ellerinden öpüyorum. Sözlerimi burada bitirirken ünlü düşünür Sokrates'in bir sözünü söylemek istiyorum: “Dünyada her şeye değer biçmek mümkündür, ama öğretmenlerin eserlerine değer biçmek mümkün değildir.”

Ege Ekin ÖZER

Yılmaz Soyak İlköğretim Okulu \ 7B Sınıfı Öğrencisi

UMUDA AÇILAN PENCERE

Yozgat'tayız. Şehrin en güzel okulunda. Bu sene üçüncü sınıfa geçtik ve yarın okul var. Evet, nihayet okul zamanı geldi. Sınıfa giriyoruz ve sıralara oturmaya başlıyoruz. Derken içeri bir çocuk giriyor. Beti benzi atmış, ağzında önlük var. Herkes onu tanıyor. Ahmet, böbrek hastası. Birden içeri bir bayan giriyor. Öğretmen olduğu belli. Herkes ayağa kalkıyor ve konuşmaya başlıyor:

– Merhaba çocuklar. Ben Ayla Öğretmen. Bu sene birlikteyiz. Hepinizi araştırdım. Çok iyi çocuklarsınız. Bir de...

Bir çocuk parmak kaldırıyor. Ahmet'ti bu. Tuvalete gitmek istediğini söylüyor, izin alıp gidiyor.

Öğretmen konuşmasına devam ediyor:

–... Evet. Az önce giden arkadaşınız böbrek hastası. Bundan haberiniz var sanırım. İlk iş olarak onu ameliyat ettirelim. Ne dersiniz?

Bir çocuk daha parmak kaldırıyor:

– Olmaz öğretmenim, o pis, bize de bulaştırır hastalığını. Ben bu işte yokum.

Bu konuşmanın üstünden haftalar geçer. Ayla Öğretmen parayı biriktirmişti. Ahmet'in ailesinin yanına gider:

– Param var. Ahmet'i ameliyat ettirelim. Size yardımcı olacağım.

– Elini ayağını öpeyim öğretmen hanım! İyileştirin oğlanı!

Hiç vakit kaybetmeden hastaneye gidip tahlil yaptırırlar. Bir tek Ayla Öğretmen'in böbreği uyar. Hemen ameliyata girerler.

Ameliyat başarılı geçmiştir. Yatakları yan yana gelen Ayla Öğretmen ve Ahmet konuşmaya başlarlar:

- Sağ olun öğretmenim, hayatımı kurtardınız.
- Rica ederim Ahmet, görevim bu benim!

Uyuyakalırlar.

Gecenin sabahında fedakar öğretmen böbrek yetmezliğinden hayatını kaybeder. Ahmet yeni bir güne umut ve sevinçle gözlerini açarken, Ayla Öğretmen umuda açılan pencere olmuştur.

Esra KARAMAN

Burhan Felek Lisesi \ 10 Mat C Sınıfı ğrencisi

DÖNÜM NOKTASI

LGS sınavına bir hafta var. Kendimi sınava öyle kaptırmışım ki nerde yaşadığımın farkında bile değilim. Tek düşüncem kitaplar, testler, soru bankaları... Ailem, akrabalarım hiç kimseyi görmüyor gözüm. O sınavı kazanmalı ve hedeflediğim liseye girmeliyim. Bu sınavı kazanırsam dünyanın en mutlu insanı hissedeceğim kendimi. Eğer kazanırsam başka bir şey istemeyeceğim sanki. Bir yandan ailemin desteği, diğer yandan ğretmenlerimin "Sen yaparsın" diyerek beni yreklendirmeleri hep aklımda. Belki de onlardı bu sınavı bu kadar önemli yapan. Okulda ğretmenlerimin bana olan güvenlerini, beklentilerini boşa ıkarmamalıyım. Öğretmenlerimiz her fırsatta böylesi önemli bir sınava en iyi şekilde hazırlanmak gerektiğini söylüyorlardı.

Sınava bir hafta vardı. Dayım bizdeydi o gün. Eriği çok sevdiğimi bildiği için erik getirmişti bana. "En azından birkaç saat sınavı düşünme, sen yaparsın" demişti o da. Sonra "Mutlaka sınava gir" dedi. şaşırmıştım. Tabi ki girecektim sınava, ne zamandır hazırlanıyordum hatta. Dayıma; "Bir hafta sonra bol bol oturur, sohbet ederiz" dedim ve doğru test kitabımın başına... Hayatın önüme neler çıkaracağını düşünmeden.

Kafamda kurmuştum ben hayatı; sınavı kazanacak, istediğim liseye gidecektim. Beni kötü etkileyebilecek tek şeyin o sınavı kaybetmek olduğunu düşünüyordum.

Büyük güne az kalmıştı. nce karne günü ve sonra sınav! Okul birincisiydim, karne günü bütün okulun önünde birincilik belgemi alacaktım. Ama bunun heyecanı, mutluluğu bile sınav stresinin önüne geçemiyordu. Sınava çok iyi hazırlanmıştım ve o günü heyecanla bekliyordum.

Ve karne sabahı!

Erkenden yatmıştım. Sabahın beşinde alan bir telefon sesiyle uyanırdım. Adapazarı'ndan bir hastaneden arıyorlardı. Kalbim yerinden çıkacak gi-

bi... Bu saatte ve hastane oluşu çok korkutmuştu beni. Tahmin edemiyordum ne olduğunu, heyecanla dinliyordum telefondaki kişiyi ve aldığım haberle yıkıldım. Dayım! En sevdiğim dayım trafik kazası geçirmişti. Kamyon şoförü olan dayım feci şekilde can vermişti. Buna inanamıyorum, rüya olmalı. Keşke uyandırsa beni biri bu kabustan. Öylece kalakaldım, rüya değildi bu.

Evdekiler perişan, öğle vakti cenaze defnedilecek ve benim o saatte diploma törenim var. Okul hayatımı bitirmek istedim o anda. Hiçbir şey istemiyordum artık. Dünyanın sonu muydu bu sınavı kaybetmek. Eğitim sistemiydi beni bu duruma getiren. Okuldan, öğretmenlerden nefret ettim. LGS'yi bu kadar önemseyen herkesten nefret ediyordum. Neden eğitim hayatıma nerede devam edebileceğimi bir sınav belirleyecekti. Eğitimlerimiz hayatımızın en önemli dönüm noktasının LGS olduğunu, seçtiğimiz lisenin bölümümüzü etkileyeceğini, bunun sonrasında yöneleceğimiz mesleğin bizim yaşam biçimimiz olacağını söylüyorlardı. Bu sınavı kazanamamak hayatın sonuydu, kazanamamak yaşam biçimimiz olmayacaktı sanki. O gün dayıma vakit ayırmadığıma o kadar pişmanım ki. Bu pişmanlık eğitim hayatımı bitirmeyi düşündürmüştü bana. Ama ne olursa olsun hayat devam ediyordu. Ve şimdi eğitimime devam ediyorum. Ama hiçbir ânımı ertelemeden, eğitime gereken önemi vererek, büyütmeden yaşıyorum hayatımı.

Ezgi SAVUR

Burhan Felek Lisesi \ 10 Sos A Sınıfı ğrencisi

BALIK VERMEK Mİ, BALIK TUTMAYI ğRETMEK Mİ?

Bir insana yardım etmenin ona zarar verebileceğini hiç düşünmezdim. Herkesin bildiği gibi, yardım etmek iyi bir maharettir. Ama bazen birine hiç düşünmeden yardım etmek ya da yardım ettiğini zannetmek birçok kişiye zarar verebilir. Bu düşünceye geçen sene başımdan geçen bir olay sonunda sahip oldum.

Dokuzuncu sınıfın ikinci dönemiydi. Ben, ilk dönem derslerime az çalıştığım ve tabir yerindeyse tembellik yaptım için, ikinci döneme iki kırık notla girmiştim. Fizik ve Kimya dersleri maalesef karneme zayıf gelmişti. İki ağır ykt bu dersler benim için. Kimi zaman bu ağırlığın altında ezildiğimi hissediyordum, “Ne yapıp edip bu yükten kurtulmalıyım” diye telkinlerde bulunuyordum kendime. “İstemek, başarmanın yarısıdır” inancındaydım. Bu inançla yola ıktım. Bilhassa benim için Fizik bir çıkmazdı. alışmalıydım, çok çalışıp bilinmeyeni bilinir kılmalı; ıkmazı çıkar bir yol haline getirmeliydim. Nitekim yle oldu. Gerek bireysel çalışmalarım, gerek bir hocadan aldığım yardım sayesinde Fizik dersi ve bu derse çalışmak benim için zevkli bir hal almaya başladı. Nihayet Fizik dersinin ilk sınav tarihi açıklandı. Çalışmalarımı daha da yoğunlaştırmıştım, gösterdiğim gayret had safhaya ulaşmıştı. Sınav günü yaklaştığıka heyecanım bir kat daha artıyordu, tabi ki çalışmalarım da. Başarıya konsantre olmuştum. Başarmalıydım. Gösterdiğim çabanın, verdiğim emeğin karşılığını almalıydım.

Sınav gününe büyük bir heyecanla girdim. Güzel bir kahvaltının ardından, annemin iyi dilek ve temennileriyle yola ıktım. Okula vardımında arkadaşlarımda en az benim kadar heyecanlı olduğunu gözlemledim. Tenefslerde bile durmadan soru çözüyor, derslerde öğretmenlerimizden sınava çalışmak için ricalarda bulunuyorduk. Nihayet dördüncü ders saatinin giriş zili çaldı. Hepimiz ders hocamızın arzu ettiği yerlere yerleştik. Buraya kadar her Şey normal seyrindeydi. Ta ki sınava çalışmayan samimi bir arkadaşımın bir bahaneyle yerini değiştirip yanıma oturmasına kadar. Sınav kağıtları çok-

tan dağıtılmıştı ve ben soruları hiç zorlanmadan birer birer çözüyordum. Fakat yanımdaki arkadaşım beni rahat bırakmıyor, kendisine yardımcı olmamı istiyordu durmadan. Benden yardım talebinde bulunan birini reddedemedim ya? “Tamam” dedim. “Kendi sorularımı bitireyim, seninkileri de çözerim”. Aslında gururum okşanmıştı, yardım etmek işin kılıfı. Sorularım bitmişti, sıra artık benden yardım isteyen, bana ihtiyacı olan arkadaşımın sorularına gelmişti. Onun sorularını hocaya hissettirmeden okuyor, kendi kağıdında çözüyordum. O da benim kağıdımdan kendininkine aktarıyordu. Bir yandan yakalanma korkusu, bir yandan pervasızlık... Duygularım karmakarışık, yüzümü ateş basmıştı. Ama yine de soğukkanlılığımı elden bırakmadan arkadaşıma yardımcı oldum. Daha sonra bu eylemime her ne kadar “yardım” demesem de. Nihayetinde her ikimiz de dersten başarılı olduk.

Buna ne kadar başarı denebilirse? O gün ben çalışmamın ve gayretimin karşılığında çok arzuladığım başarıyı yakalamıştım. Ama daha sonra beni çok rahatsız edecek olan bir şeyi atlamıştım. Derste başarılı olmuşum; ama insanî noktada maalesef başarısızdım ve sınıfta kalmıştım. Üstelik kendi emeğimi sömürmüş ve yardım adı altında bir insana hayatının en büyük kötülüğünü yapmıştım; onu tembelliğe sevk etmişim. Öğretmenimize yaptığımız haksızlığı düşünmek bile istemiyorum.

Sözün özü; çalışan ve gayret gösteren kişi, çalışma kapasitesi olan fakat çalışmayan bir insana yardım ederek, hem kendisine hem de karşısındakine kötülük eder. En güzeli, birine yardım etmeden önce etraflıca bir düşündürmektir: Birine balık tutmayı öğretmek mi; yoksa ona her gün bir balık vermek mi daha faydalıdır?

Fatih Kadir AKIN

Cumhuriyet Lisesi, YD \ 11B Sınıfı ğrencisi

YILBAŞI HEDİYESİ

"Havalar sođumuŐ, İstanbul'un tavan arasında kışı bekleyen tozlu kara bulutlar gökyüzünü kaplarken, güneŐin inatçı ıŐıđı gün boyu bulutları aÇmaya çalışıyor, yer yer amacına ulaŐıyor fakat asla yönetimi eline alamıyordu..."

Sabah uyandığımda, gözlerime biriken duygulardı bunlar. Sıcak, soğuğu sevmiyor olmalı, neden dıŐarıyı görmemek için camları buğuyla kaplamıŐtı? Yoksa sıcak bencil miydi? Soğuğun güzelliklerini göstermemek için mi buđulamıŐtı bütün camları?... Uyandıktan sonra sildiğim buğu, tekrar birikmeye başlamış, inatçı bir tavır takınmıŐtı. InatlaŐmadan üzerimi giyinip kahvaltı sofrasına doğru yürürken, o gün okulda birikmiŐ devimin olup olmadığı düŐüncesi gözlerimde koŐuŐuyordu. O sırada aklıma gelen düşüncelerden yakalayabildiğimi irdeliyordum, sanki cereyan çarpmıŐ gibi bir titreme ve ürpertiyle sarsıldım, sebebinin soğuktan mı yoksa kafamda yakalamaya çalıştığım düşüncelerden birinden mi kaynaklandığını düşünüyordum. Bunu düŐünmeme pek fırsat bırakmayan bir kızarmış ekmek kokusu evin holünde yol almaya başlamış, cazibesini bana karşı o anki en zayıf yönümü kullanarak gösteriyordu. Alığım biraz önce yakaladığım yılbaŐının yaklaŐıyor olmasđ düŐüncesini iteliyor ve galip gelmeyi baŐarabiliyordu. Annemi görüŐüm, bahar aylarında kuşların sabah civıltısını duymaktan daha öte bir haz veriyor, içimde adını koyamadığım hisler tekrar tekrar uyanıyordu.

Sofraya otururken gözüm saate iliŐti, evden biraz sonra ıkmalıydım. Annemse o gün karın yađıŐını saf bir sevinçle karŐılamıŐtı. Ne hissettiğini bilemiyordum, ama bilmek istiyordum. Annemin özenerek hazırladığı kahvaltıdan biraz kızarmış ekmek üzerine biraz tereyağı ve bal, benim çelimsiz yapıma zenginlik getiriyor, bir lokmadan sonra doyuordum. Buna rağmen annem, bıkmadan her sabah aynı zengin kahvaltıyı, belki hayatımda bir kaç kez ağzıma koyacağım yararlı dedikleri Şeyleri hazırlıyordu.

Evden çıkmak için çantamı henüz tereyağı ve bal ile zenginleŐmiŐ olan

güçsüz omuzlarıma yükledim. Üzerime giydiğim kaban ve annemin zoruyla tüm suratımı kaplayarak taktığım atkı beni sıcaktan boğuyordu. Kapıyı açtığımda sadece yüzümün açık kısımlarında hissettiğim, içeriye hücum eden hava evi de soğutmuş olmalıydı. Apartmanın geniş kapısını açarken annemin şefkatli duası apartmanın geniş koridorlarında yankılandı: "Allah zihin açıklığı versin!"

Yılbaşı haftaya olsa gerekti, çıkarken neden takvime bakmamıştım ki! Keşke baksaydım diye geçirdim içimden. Öğretmen yılbaşı hediyeleşmelerinden söz etmişti, daha önce böyle bir şey yaşamamışlığın vermiş olduğu me-raktandır, hediyeleşme anlarının hayalini kurmaya başlamıştım bile. O anda aklımda her zaman film şeridi gibi kayıp giden düşüncelerden biri durakladı: Ben kime hediye alabilirdim acaba?

Bunları düşünürken okula çıkan dik yokuşun henüz başlarındaydım, kar taneleri ayaklarıma dolanıyor gibiydiler, sırtımdaki ağır çantamın kollarından sıkıca kavrayıp tüm gücümü vererek hızlıca yokuşu çıkmaya devam ettim. Sınıfa girdiğimde erkekler birbirlerine el şakaları yapıyor, kızlar gruplar halinde sohbet ediyorlardı. Benim gelişim onları pek etkilemiş görünmüyordu. Sınıfın kapısını ve tahtayı rahatça görebildiğim en ön sıranın bir arkasındaki yerime oturdum. Zaten oturmamın üzerinden fazla zaman geçmeden zil çalmış, öğretmenimiz sınıfa girmişti. Saygıdan ziyade, zorunlu bir gelenek haline gelmiş olan "günaydınlaşma" merasiminden hemen sonra öğretmen yılbaşı hediyeleşmesi konusuna girdi. Bu, benim beklediğim andı. Sabahki ürperti tekrarlamıştı, artık zihnim bu ürpertinin düşüncelerimden olduğu yolunda beni ikna etmeye çalışıyor ve oldukça ikna edici cümleler sarf ediyordu. Zaten bu kadar kavurucu, hademenin sanki intikam alır düşüncesiyle yaktığı kaloriferlerin bu sıcaklığında üşüyor olamazdım ya! Öğretmen, kimin kime hediye vereceğini bir sonraki ders belirleyeceğini söylediği anda sınıftaki herkesin coşkusu zihnime dolmuştu, sınıfta büyük bir uğultu oluştu ve derse geçtik.

Öğretmen diğer ders hediye eşlemesini yapmaya başlamıştı. Sıranın bana geleceği zamanı sabırsızlık içerisinde bekliyordum. Hoca sınıftaki eski sıraların arasında dolaşıyor ve seçtiği kişinin yanına gidiyordu. Benim yanımdan her geçişinde beni seçeceğini sanıyordum. Herkes eşini öğrendiğinde şa-

şırıyor, kimisi gülüyor, kimisi dalga geçiyordu. Ve sonunda sıra bana gelmiştı, sadece bana... Ve ben “tek” kalmıştım, eştlemenin dışında bırakılmıştım.

O anda heyecanımı bir hamlede gözlerimin derinliklerine gönderen şaşkınlığım, gözlerimin altında birikmeye başlamış ve süzülmek için benden izin istiyorlardı. Bu şaşkınlığım öğretmenimin dikkatini çekmiş gibi görünmüyordu. Öğretmenim şarkılarda söylenen bir “ana” değil miydi? Yalnızdım. Bembeyaz karların kapkaranlık rengini görmeye başlamıştım o ocuk yaşımında, güneşin her zaman ısıtamadığını düşündüm bir an için.

Okulun karlı, soğuk ve yokuş yollarında yürürken aklımda uçuşan düşüncelerden birisi öylesine takılmış olacak ki, yolumu değiştirmeye ve apartmanın arka bahçesine çıkan toprak yoldan gitmeye karar verdim. Toprak yolun üzeri seyrek ağaçlarla kaplıydı, bastığım yerde oluşan ayak izim birkaç saniye içinde eski haline geliyordu, bembeyaz kar kara toprağı rtebilmişti, oysa bu sabah yağmasına rağmen! Ne kadar tuhaftı! Kara toprağın hiçbir karalığı görünmüyordu, hem toprak kuru, kar suluydu, toprağın gökten yağdığını hiç grmemiştım ama kar gökten yağıyordu, acaba toprak nereden yağmıştı yere? Nasıl olmuştu da bir araya gelebilmişlerdi? Bu kadar zıtlık! Bir amaçları mı vardı? Siyah olmasa beyazın farkına varabilir miydim? Soğuk olmasa sıcağın? Her iyi şeyin bir kötüsü vardı, kötüler iyileri meydana çıkartıyorsa, kötüler aslında iyiler için iyi şeyler miydi? Peki ya ğretmenim? O iyi miydi, yoksa kötü m? Her şey karmakarışık geldi bir anda... Eve doğru yürüdüm düşüncelerimi susturmaya çalışarak...

Olan biteni anneme büyük üzüntüyle anlatıyordum, ağlıyordum, bağı- rıyordum. fkem dilimden çıkarken bir daha okula gitmeyeceğimi anneme anlatıyordu, gözlerimden szlen fkeyse sessizdi, belki de haykırıyordu, annem duyuyor muydu, anlayamıyordum... Annemin bakışlarından anlıyordum, galiba duyuyordu beni... Bana beni yalnız bırakmadığını anlatıyordu sarılıp öperek. Annemin ne hissettiğini bilmiyordum ama bilmek istiyordum...

Yılbaşı gelmişti, herkes birbirine hediyesini vermişti. Bana verilen tek hediye, annemin evden çıkarken verdiği şefkat duasıydı: “Allah zihin açıklığı versin!”. Eve gittiğimde odama girip sessizce ağlıyordum, sessiz gözyaşlarımın haykırışlarına izin vererek uzandım, elimi yastığımın altına götürdüm

ve yatağımın çaprazındaki cama odaklanmaya çalıştım, gözlerimdeki buğuyu aşarak...

Sabah uyandığımda yatağımın içinde dönüp dururken henüz yıkamadığım gözlerim şaşkınlığa uğramıştı, yatağımın altında bağlı duran bir paket vardı. Paketi açtım. İçinden çıkan oyuncak bir arabaydı; yılbaşı hediyesi...

Arabam; mavi renkli, açılır kapıları ve bagajı olan, arkaya çekince ileri giden ufak bir arabaydı. Kim bilir kaç öğretmenim oldu üzerine, kim bilir kaç sınıfım, kaç arkadaşım, kaç arabam... Ömrümde sahip olduğum dört “hediye” vardı; iki kardeşim, bir annem, bir de babam...

Gizem Destina AYDEMİR

Belma Gde İlköğretim Okulu \ 7B Sınıfı ğrencisi

İNANCIN ZAFERİ

Dersimiz Güzel Yazı. ğretmenimizin tahtaya yazdıklarını ben de hızla deftere geçiriyordum. Hepimiz dilekçe yazmaya çalışıyoruz kendi apımızda. Herkes bir şeyler karalıyor. Ben de dahil. Sonuçta nasıl bilebilirdim ki o an okulumun geleceğini etkileyen şeyler yazdığımı. Nasıl mı? Dinleyin de anlatayım.

Günlerden bir gün, işte bahsettiğim şu Güzel Yazı dersinde, ğretmenimiz bize farklı bir çalışma yapacağımızı müjdeledi. Konusu dilekçe yazmakmış. Pek bir garipsedim başta. Sonuçta ben daha beşinci sınıf öğrencisiydim. Nerden bilebilirdim ki anlamını dilekçelerin. Fakat bozuntuya vermeden öğretmenin anlattıklarını dikkatle dinledim.

Fena sayılmaz diye düşündüm. Sonuçta kim ne derse desin, saygıyla yazılan bir mektuba benziyor; önemli makamlarda bulunan kişilerle ve kurumlarla iletişimde çok kullanılıyormuş. Zaten kimsenin "Ne haber Bakanım" diye hitap edeceğini sanmıyorum. *nk kişiyi en fazla etkileyen girişti bence.*

Bu düşüncelerin nihayetinde girişimi belirlemiştim. "Milli Eğitim Bakanlığı'na" olacaktı. Güzel diye düşündüm kendi kendime ve devam ettim.

ğretmenimizin de vurguladığı gibi güzel ve ciddi bir üslupla dilekçemi yazıyordum. Sakindim; heyecan yoktu içimde. Sonuçta benim hedefim dersin sonuna kadar bitirmektir; laboratuvar kurdurmak değildi ki okula.

Ama yavaş yavaş anlamaya başladım. Neyi mi? Eğer benim gibi bir ğrenci ya da benden büyük olan ağabeylerim, ablalarım bir şeyi en doğru, en güzel şekilde istersek, yani istemeyi bilirsek insanların bizlere kulak verebileceğini...

şimdi dilekemin konusunu belirlemem gerekiyordu. Düşünüyordum da; hepimizin bildiği gibi bilgisayar, çağımızın en çok kullanılan ve önemli teknolojilerden biri. şu anda bile bir çok işyeri eleman seçiminde bilgisayar kullanabilen kişileri seçmeye zen gösteriyor.

Bu düşünceleri yorumlamamla beraber beynim deli gibi çalışmaya başladı. Kararımı vermiştim artık. Okulumuzun en bariz ihtiyaı olan bilgisayar laboratuvarını talep edecektim. Güzel bir üslupla elbette!

Harıl harıl yazmaya başladım. Yazdıkça yazasım geliyordu. Sonunda öğretmenimle beraber son bir kez kontrol ettikten sonra dilekçemi bir zarfa yerleştirip adrese gönderdim.

Ve artık yapabileceğim bir şey kalmadığından bekleyecektim...

Biraz zaman geçti. Fark ettim ki arkadaşlarımla bu dilekçeyi pek umursadıkları yoktu. Ama bu benim umudumu kırmaya ya da beni olumsuzlaştırmaya yetmezdi.

Aradan bir-iki ay geçmişti. Ben de her zamanki gibi andımızı okumak için parmak kaldırıyordum. Seçilmiştim. Ben ve yanımdaki arkadaşım Yase-min. Birlikte merdivenin basamaklarını çıktık. Sanırım Pazartesi günüydü. Andımız okunduktan sonra tam yerime geçecektim ki, birinin beni omzumdan kavradığını fark ettim. Şaşırmıştım ama arkama bakıp da o elin sahibini gördüğümdeki şaşkınlığım ilkinin on katıydı. (Eğer böyle bir şey mümkünse tabi.) Karşımda yeni ve saygıdeğer Okul Müdürümüz Ali DEMİRKAYA duruyordu. Bir an geçmişim gözümün önünden film şeridi gibi akıp geçti. Tamam, emindim artık. Bir hata yapmamıştım. E o zaman niye ben hala oradaydım?

Cevabını almam uzun sürmedi. Müdür Bey beni yanına çekti ve bir iki ay önce yazdığım dilekçeden söz etmeye başladı. Sonra da Bakanlıktan cevap geldiğini ve kabul edildiğini, okulumuzun bir bilgisayar laboratuvarına sahip olacağını belirtti. Hepimizin böyle şeyler başarabileceğini söyledi. Yeter ki harekete geçelim.

Öyle müthiş bir duyguydu ki bu! Bir anda uyuşturdu beni. O soğuk havada esen delice rüzgarlar bile işlemez oldu ansızın. Bir gurur vardı içimde, mutluluk vardı. Ve bunların arasına gizlenmiş olan huzur vardı.

Birden bir alkış koptu. Hafifti ama insana kendi başına büyük bir işi yapabileceğini anlatıyordu. Yaptıktan sonraki gururu da yaşatıyordu insana.

Ve o günden itibaren bir çok şeyin değişeceğinden emindim...

Aradan iki koca sene geçti. Şimdi 7/B sınıfı öğrencisi olarak, yine aynı okulda okuyordum. Ama bir fark var. Çünkü benim okuduğum okulda da bir bilgisayar laboratuvarı var artık.

Arkadaşlar, ben denedim ve başarılı oldum. Anladım ki bizi dinleyen birileri var. Bize değer veren büyüklerimiz, eğitimcilerimiz var. İhtiyaçlarımızı ellerinden geldiğince gidermeye çalışan o kişiler, eğitimcilerimiz hiç de ulaşılmaz değil aslında. Hep yanımızda onlar. Biz yeter ki yardım isteyelim; istemeyi bilelim.

Gizem Nur AYKURT

Hacı Selimağa İlköğretim Okulu \ 4A Sınıfı ğrencisi

OKUL FORMASI

Ben Üsküdar'da, Sokulu Mehmet Paşa İlköğretim okulunda ikinci sınıfa gidiyordum. Babam ve annem kendi çalışma saatlerine uygun olmadığı için beni gittiğim Sokulu Mehmet Paşa İlköğretim Okulu'ndan almaya karar verdi. Beni bu okuldan almaya karar verdiler ve Selimiye İlköğretim Okulu'na gönderdiler. Ben de kısa sürede sınıfa uyum sağladım.

Babam Sokullu Mehmet Paşa İlköğretim Okulunda ğretmen olduğu için oradaki bütün olayları biliyordu. Ve bir gün beni karşısına alıp konuştu: "Kızım senin eski okuluna bir fakir ğrenci gelmiş. O kadar çok fakirmiş ki okul formasını dahi alamıyormuş. Senin eski formalarını verelim mi?" dedi. Formalarımı hatıra olarak saklamayı düşündüğüm için ilk önce vermek istemedim. Ancak bir an o kızın yerine koydum kendimi. Ve çok zldm. Babama dönüp dedim ki: "Babacığım ona eski formamı vermeyelim" dedim. Babam hayretle ve üzüntüyle yüzüme baktı. Çok şaşırmıştı. Benden bu sözü hiç beklemiyordu. Ama "Baba o kız öğrenciye yeni bir forma alalım" dedim. Babam yine şaşırdı. "Peki ya para?". Daha önce biriktirdiğim parayı saklamış olduğum yerden çıkartarak babama uzattım. Babam da: "Tamam kızım bir fakire yardım etmek çok sevaptır, yarın gidip yenisini alırız" dedi. Ertesi günü iple çektim. Kahvaltımızı yaptıktan sonra babam: "Hadi kızım hazırlan da dışarı çıkıp o arkadaşına yeni forma alalım" dedi. Ben de "Tamam" diyerek odama gittim stm değiştirdim ve dışarı çıktık. Bir mağazaya gittik. Oradan Sokullu Mehmet Paşa İlköğretim Okulu'nun formalarını sorduk. Bir tane adam yn gösterdi. O yöne doğru gittik. Alacağımız formayı gördük. Babam incelemeye başladı. Bana dönerek: "Bunun kumaşı güzel bunu alabiliriz". dedi. Ben de "Tamam" dedim. Kasaya giderek parasını dedik. Bir otobüse binerek eve gittik. Akşam oldu, yattık.

Sonra sabah olunca kalktık. Babam ve ben hemen hazırlandık. Annemin elimize tutuşturduğu paketi de alarak hemen yola çıktık. Çok trafik vardı. Babam da Zeynep'in formasını vermek, derse başlamadan giydirmek isti-

yordu. En sonunda okula ulaştık. Zeynep'i bulduk ve O'nun okul formasını babamla birlikte giydirdik. Annemin elime tutuşturduğu paketi de verdik. Artık bir değil iki okul forması vardı. Ve mutlUCA olduğumuz yerden uzaklaştı. Zeynep'in gözlerindeki ışıltıyı hepimizin görmesini isterdim. Ben de çok sevinmiştim. Bir fakire yardım etmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu anladım. Babam: "Kızım sen sadece bir fakire yardım etmedin, aynı zamanda bir eğitim gönüllüsü oldun" dedi. Ve babam okuldan çıktığımızda benimle çok gurur duyduğunu söyleyerek paramı geri verdi. Hem babam mutluydu hem de ben mutluydum.

Bir okul formasının Zeynep'i nasıl sevindirdiğini görünce zenginleri düşündüm. Onlar yapacakları yardımlarla binlerce Zeynep'in yüzünü güldürebilirler. Yardıma muhtaç o kadar öğrenci varken beklemenin anlamı yok.

Habibe GÜNEY

Burhan Felek Lisesi, YD \ 10 Mat A Sınıfı ğrencisi

ZAMANSIZ KAÇIŞ

Ortaokul nc sınıftaydık. Okulun en gözde sınıflarından birindeydik. Bütün ğretmenler sınıftaki öğrencilerden çok memnundu. Üç yıl boyunca öğretmenlerimizi üzecek, onları zor durumda bırakacak hiç bir Şey yapmamıştık.

Sınıfımızda Başak adında bir arkadaşımız vardı. Bir gün aniden sınıfta rahatsızlandı ve hastaneye kaldırıldı. Başak'ın karaciğeri su toplamıştı ve uzun bir süre hastanede kalması gerekiyordu. Bizim Başak'ı böyle bir durumda yalnız bırakmamız olmazdı; ama o hafta bütün sınavlarımız üst üste gelmişti. Yalnız perşembe günü bir szlmz vardı. Arkadaşlarla aramızda uzun süre tartıştıktan sonra bir karara vardık. Ne olursa olsun o gün Başak'ı ziyaret edecektik. Çünkü Başak her zaman bizim yardımımıza koşmuştu. O, bunu çoktan hak etmişti. Perşembe günü hep beraber okulun önünde buluşacaktık. O güne kadar öğretmenlerimizi zmeyen biz, o gün ilk defa okuldan kamıştık. Hiç birimiz bu yaptıklarımızdan dolayı pişman değildik. Pişman olacak bir Şey yapmadığımızı Başak'ın bizi görünce yüzünden anlamıştık.

Biz Başak'ı ziyaret ettiğimizde okula bir Müfettiş gelmiş. Müdür de örnek bir sınıf olduğumuzu düşünerek Müfettişi bizim sınıfa götürmüş. Ancak sınıfın boş olduğunu görünce Müfettişe de açıklama yapamamış. Yani o gün bilmeden Mdrmz de zor durumda bırakmışız.

Başak'ı ziyaret ettikten sonra hep beraber okula dönmüştük ve olanları diğer arkadaşlardan duymuştuk. Müdür bizi okulda görünce odasına çağırdı. Bütün sınıf çekinerek Müdürün odasına girdi ve sessizce verilecek cezayı beklemeye başladı. Müdür; "Söyleyin bu topluca kaçışı kim planladı?" deyince odadaki sessizlik bozuldu. Birden Sınıf Başkanı "Ben" deyince hepimiz itiraz ettik. Herkes suçu kendisinin yaptığını söylüyordu. Müdür Bey birden; "Yaptığınız hiç affedilecek bir Şey değil. Ama Şu anda bile birbirinizi ne kadar sevdiğinizi, birliğinizi gösteriyorsunuz. Boşuna ben ve diğer öğretmenle-

riniz sizinle bu kadar gurur duymuyor. Hepinize aferin!” deyip bizi dışarı çıkarmış ve hiçbir ceza vermemiştir.

Okul aslında bize sadece Matematiği, Fiziği, Kimyayı öğretmiyor. Bize arkadaşlığı, dostluğu, birlik olmayı, kısacası; her şeyi öğretiyor. Umarım öğretmeye de devam edecek.

Merve ARTUKARSLAN

Anafen Fen Lisesi \ 11A Sınıfı ğrencisi

BARDAğIN DOLU TARAFI

Lise birin ikinci dönemi başlayacaktı o gün. Etraf kar kristalleriyle doluydu. Her tarafın buzla kaplı olduğu bir gün kalkıp okula gitmek ciddi bir riskti aslında. Zaten kar yüzünden okulların açılması on beş gün gecikmişti. Fakat beni sıcak yatağımdan fırlatabilecek bir meselem vardı. Kafamdaki bu soru işareti aklıma gelince mahmur gözlerim bir anda fı dönmeye başladı. Sınıfım değişmiş miydi acaba? Bu sorunun cevabı tek bir yerdeydi; benim Çamlıca Tepesi'nin eteklerine kurulmuş küçük okulumda...

Servis aracına bindikten yaklaşık yarım saat sonra okulumdaydım. Törende büyük bir heyecanla Biyoloji Olimpiyatı sorumlusu öğretmenimi bekledim. Çünkü ben bir Biyoloji Olimpiyatı öğrencisiydim ve sınıfımın değişip değişmediğini ancak o ğretmenim bilebilirdi. Ve ufukta ğretmenim belirdi. Onun iki dudağının arasından çıkacak kelimeler çok önemliydi. Onun her adımıyla gerçeğe biraz daha yaklaşıyordum. Kendisi yanıma geldi ve bana sınıfımın değiştiğini söyledi. İşte o an elimin ayağımın boşaldığı andı. Tüm du-yularım çevreye kapanmıştı. Aslında o sınıfta da iyi arkadaşlarım vardı ama olimpiyat hususunda hep kararsız davrandığım için, bu konudaki düşünce-mi gerçekle karşılaşınca anladım. Ben olimpiyat ğrencisi olmak istemiyordum. Derhal Müdür Yardımcısı'nın odasına çıktım ama kapı duvar... Meğer-se Müdür Yardımcımız'ın bacağı kırılmış, bir ay okula gelmeyecekmiş. İşin bana bakan kısmı ise, idari sorumlu olmadığından dolayı benim bir ay eski sınıfımdan başka bir sınıfta olacağımdı.

Zaten ocuk ya da büyük olmak arasında kararsız kaldığım o günlerde, böyle bir olay bende şok etkisi yaratmıştı. O bir ay boyunca bocalamıştım. Bedenim okuldayken ruhum buhranlar sokağında voltalar atıyordu.

Bir ders çıkışı olimpiyat öğretmenimizin yanına uğradım. ıktığımız ders de onun dersiydi zaten. Oturup adam akıllı olimpiyat meselesini konuştuk. Ona olimpiyattan çıkmak istediğimi ve bunun nedenlerini anlattım. Bir

çözüm yolu üretip bu meseleyi kapatmaya karar verdik. Uzun uzadıya konuştuğuktan sonra, kendisi bana söylemesi basit, özünde ise çok değerli olan birkaç şey söyledi: “Bugün derste çözdüğüm örnekler biraz zordu. Anlamadıysan da önemli değil. Zaten kimse anlamadı. Üzülme.”

Şubat'ın yerini ve etkisini henüz Mart'a bıraktığı o gün mevsim nasıl bahara yüz tuttuysa, benim içimdeki buzların arasından da işte öyle kardelen tomurcukları patladı. Tüm davam, tüm meselem bir anda çıkmıştı kafamdan. Çünkü söylediği şey hakkında ona hiçbir ipucu vermediğimi düşünüyordum. Tespiti doğruydu ama, bu kadar az delille meseleyi nasıl on ikiden vurduğu şaşırtıcıydı.

O an emin ellerde olduğumu anladım. Öğretmenim meseleyi derinden yakalamış; öğrencisinin hal dilini ve bakışlarını okuyarak ondan haber almayı, eğitmen ile öğretmeni ayıran en büyük vasfı yakalamıştı. Bana o güne göre kötü olarak gördüğüm haberi getiren kişi, yine kendi sözleriyle sığ dünyanın sınırlarını genişletmişti.

Zaten o günden sonra bütün problemler ardı ardına çözüldü. Kelebekleri kozasından çıkararak, kuru ağaçlara yeniden can katan, doğayı envai çeşit renk ile boyayan ve belki de en önemlisi insanın huzurunu arttıran baharın gelmesi ve güzide öğretmenimin elimden tutması ile içimdeki gölcükte boğulmanın eşiğinden kurtuldum. Gözlerimi bardağın dolu tarafına çevirip, içsel paradokslarımdan kurtuldum ve kazandığım yeni bakış açısı kulağıma bir şeyler fısıldadı. Bana, olayları o ana göre değerlendirip mantığın yolundan sapmamamı, insanın bakış açısının her daim değişken olduğunu söyledi.

Benim değerli hocam sadece şalterleri kaldırdı ama farkında olmadan iç dünyama bir sürü ışık yaktı ve ben yaşadığım bu küçük olayla yaşanmadan çıkılmayan hayat merdiveninde bir basamağı daha geride bıraktım.

Merve AYDIN

Burhan Felek Lisesi \ 10 Mat C Sınıfı Öğrencisi

HAYAT İÇİN EĞİTİM

O yıl ablam liseye başlarken, ben ilköğretimin son sınıfındaydım. Okul açılalı bir hafta kadar olmuştu. Artık derslere başlamamız için ders kitaplarımızı almamız gerekiyordu. Okul alışverişimizi yaptık. Her sene aldığım kitaplarımı merakla incelerim. Bu defa da geleneğimi bozacak değildim. Fen Bilgisi, Sosyal Bilgiler, Matematik derken tüm kitaplarımı göz ucuyla okudum. Ama ablamın kitapları bana daha ilginç geliyordu. Zira O artık liseye başlamıştı. Yeni dersler, yeni konular, ilginç şeyler olmalıydı ablamın kitaplarında. Hem seneye ben de bu konuları ve dersleri görmeyecek miydim?

Elime ablamın kitaplarını aldım ve karıştırmaya başladım. İlk önce Fizik kitabını inceledim. Eğlenceli gibi geldi bana. Daha sonra Kimya, Biyoloji, Edebiyat derken bütün kitapları inceledim. Son olarak Sağlık Bilgisi'ni okudum. Çoğu insan, eline aldığı kitabın ilk sayfalarına ilgi duyar. Ben sonunu bir başka inceledim. Konu ilkyardımdı. Doğrusu küçük yaştan beri tıp ilmine ve ilkyarıma ilgi duyarım. Çok geçmeden derslerimiz başladı. Bir üst sınıfa geçmiş olmama rağmen, yıllardır aynı okulda olduğumdan mı bilemiyorum, dersler benim için çok da farklı değildi. Eve her gelişimde ablamın Sağlık Bilgisi kitabını karıştırır olmuşum. İçindeki konuları merakla inceliyordum. Bu durum birkaç gün böyle devam etti. İlkyardım bölümünün tamamını okumuştum. Bu arada okula gidiyordum ve dersler devam ediyordu.

Aradan bir ay geçmişti. O gün ailece gezmeye çıkmıştık. Öncelikle sahilde küçük, güzel bir gezinti yaptık. Hava çok güzeldi. Belki yazdan kalma ılık, tatlı bir sonbahar günü. Oldukça kalabalık sahilde, büfeler etrafında kümelenmiş, büyük bir iştahla bir şeyler yiyip içen insanlar, birkaç kişilik samimi sohbetten yükselen kahkahalar. Etraftaki seyyar satıcıların sesleri, martı çığlıklarına karışıyordu. Gezintimiz sahilden iç tarafa doğru yönelmişti ki, caddedeki kalabalığı fark ettik ve merakla yaklaştık. Otomobilin çarptığı orta yaşlı bir adam yerde yatıyor, burnundan çok fazla kan geliyordu. Büyük ihtimalle adam beyin kanaması geçiriyordu. Başındaki kalabalıktan her kafa-

dan bir ses yükseliyordu. Biri adamı taksiye bindirip hastaneye götürmeyi teklif etti. Bu fikre karşı çıktım. Onlara bunun sakıncalarını da anlattım. Küçük yaşına rağmen herkes kabul etti. Çağırılan ambulansı beklerken, tesadüfen oradan geçen bir doktor kazazedeye müdahalede bulundu. Hastanın ambulans gelmeden başka vasıtayla nakline müdahalede bulunduğum için beni tebrik etti ve bildiklerimi nereden öğrendiğimi sordu. Tam anlatıyordum ki; ambulans geldi. Acele ile kazazedeyi alıp, hızla uzaklaşırken, ardındaki bakışlarda hüznün, dudaklarda dua kalmıştı.

O gün kitap okumanın önemini daha iyi anlamıştım. Okuma merakım neticesinde edinmiş olduğum bilgi, kendimle gurur duymama ve daha çok okuma isteği duymama vesile olmuştu.

Merve ÖZCAN

Burhan Felek Lisesi \ 10F Sınıfı ğrencisi

TEKNOLOJİNİN AKLA GELMEYENLERİ

Bugün günümüzde cep telefonuyla her türlü işlem yapılabilir. Banka işlemleri yapılarak faturalar ödeniyor, çok üzücü zamanlarda insanlarla bireysel grşlebiliyor, anında iletişim tek elden yürüyor. Teknolojinin faydaları her geçen gün artıyor.

Yıllarca bankaların kapılarında sıra bekleyerek, emekli maaşını almak için vakit öldüren yetmiş yaşındaki Melek teyzeme kolaylık olsun diye ATM kartı çıkarttım. Her türlü form için onu yordum. Niyetim onu daha sonra dinlendirmek ve banka kuyruklarında bekletmemektir. ATM kartı eve geldi. Maaş zamanı, Melek teyzemi, ben ATM kartı ile bankaya götüreceğim. Teyzem: "Kızım ben bankaya gitmeyeceğim. Çünkü bu kck kart beni nerden tanısın. Adımı, soyadımı, bu bankadan maaş alacağımı nasıl bilsin. Ben bankada sıra bekler alırım gelirim." dedi ve çok şaşırdım. Sonra O'na işlemin nasıl olacağını anlattım ama yetmedi. "Bu kart benim ne kadar maaş alacağımı nerden bilir." diyordu da başka bir şey söylemiyordu. "Bu kart sana özel, sadece sana hizmet verecek." dedim ama "O zaman bankaya girmeden dışarıdan para alamayız. Memurların görüp onaylaması lazım, yoksa para alamayız." dedi ve rezil olmak istemediğini belirtti. Haydi şimdi yetmiş yaşındaki kadına bunu anlat anlatabilirsen. Ona ATM'nin özelliklerini anlatırken istemeden gülüyordum. Ona bu olay, alay ediyorum gibi geliyordu. Fakat bu hareketim istemeden oluyordu. Ben onu ikna etmeye çalışırken teyzem bana daha ikna edici örnekler veriyordu. Örneğin, komşumuzun kızı araba almış. Teyzem bana "O kız kckken çok zor anlıyordu, onun arabasına hiç binilir mi? Hayır. Çünkü ehliyet denilen o kart çok kck, o arabayı kullanmasını, nasıl öğretsin kızı" dedi. nce O'na anlatmaya çalıştım. İnsanlara araba kullanmasını hocaların öğrettiğini ve o kartın sadece bir belge olarak arabayı kullanmak için izin verdiğini belirttim. O zaman da şöyle cevap verdi: "Neden tek kağıt? Bir deftercik olabilirdi. Eski nüfus kağıtları gibi" dedi. Kağıtların kck olması onda güvensizlik oluşturmuş. Teyzeme "Czdanlarda ve

çantalarda kullanışlı olduğu için” diye cevap verdim. Bir yere kadar ikna ettim. “Gel bankaya akşam karanlıkken gidelim. Kimse seni görmez, sende rezil olmazsın” dedim. Zor oldu ama ikna ettim. Onun, konu ne olursa olsun anlatmaya çalıştığım konularda, karşısında gülmediğimde beni daha iyi anladığını, anladım. Aslında kendisi gayet başarılı ve yetenekli bir İstanbul hanımefendisiydi. Onun için teknoloji aslında akıl almaz bir yenilikti. Bankaya akşam karanlığında, ona göre imkansız olan ATM’den maaşı çekmek için gittik. Yine teyzem beni güldürdü. Ben gülmemeye gayret ettim. ATM’ye elini koyup “Sakin beni unutma, mutlaka paramı ver emi!” diye okşayarak tembih ediyordu. ATM’den parayı kartıyla çektim. Mutlu oldu ve güldü. “Neden güldün?” dedim. “Banka, beni tanıdı ve maaşımı verdi. Tabi ki bu kadar yıl geldim-gittim” demez mi? Şaşkınlığım hafif bir gülümseme ile bitti. Biraz yürüyelim eve öyle gidelim diye düşündüm. Yolda yürürken, bir market camında iri yazılarla “Kredi kartına dört taksite bölerek kurbanlık koç vardır.” diye yazıyordu. Yavaş yavaş bu yazıyı okuyan teyzem markete girdi ve kasiyere: “Oğlum, kurbanlık olan dört parça koçu görebilir miyim? Siz aklınızı mı yediniz? Parça parça kurbanlık olur mu? Onu kesince usulüne göre biz parçalarız. Sizin kurbanınız kabul olmaz ki!” demez mi? Kasiyer öyle güldü ki anlatamam. Bu olayı da ona anlatabildiğim kadar açıkladım.

Benim Melek teyzem, her zaman okuması-yazması olmayan akrabalarından çok çektiğini, onlara yardımcı olarak, ömrünün geçtiğini anlatır durur. Yetmiş yaşındaki teyzem, çok az okuması-yazması olmasına rağmen, birgün bana “Ömrünün ne kadar zor geçtiğini anla kızım!” dedi. “Evlendiğim ailede tek okur-yazar bendim. Ben seni ne kadar yorduğumu biliyorum, ya ben ne kadar yorulmuşumdur onu da sen anla” dedi.

Bütün bu konuşmalar yetmiş yaşın deneyimiydi. Teyzem Kur-an’ı Kerim’deki ilk ayetin “OKU” olduğunu anlattı. Cahilliğin de, “palyaçoluk” olduğunu söyler ve eğitimin her zaman önemli olduğunu vurgulardı. Eğitimin yaşı yoktur ve görüldüğü gibi her yaşta eğitimin yeniliğini kabul etmek, düşünce bakımından insanı geliştirir. Yaşamın her saniyesinde teknoloji gelişiyor. Ona yetişebilmek için kendimizi eğiterek geliştirmeliyiz.

Onur GEZER

Burhan Felek Lisesi \ 10 Fen A Sınıfı ğrencisi

HAYATIN İÇ AÇILARI

Hatırladığım kadarıyla birkaç yaşındayken, annem ismini sonradan öğrendiğim “Bir-Beş Yaş Grubu Çocuklar Neler Yapar?” diye bir kitap okuyordu. Ben de resimlerine bakıyordum. Annem benim hep o kitapta yazıldığı gibi davranmamı bekliyordu. Bir o kitaptaki resimlere, bir bana bakıyordu. Öyle yapıyor muyum, yapmıyor muyum diye. Ben de annem mutfağa filan gittiğinde o resimlere bakıyor, annem gelince de resimlerin taklidini yapıyordum. Küçükken hep çocuk muamelesi gördüm. Halbuki yetişkinlerin yaptıklarına ilgi gösteriyordum. Ama anneler hep bana kendi beklentilerini empoze ettiler. Ben de öyle olmam gerekir diye hep onların dediklerini yaptım. Okula başladığımda öğretmenimin beklentileri öne çıktı. Durmadan benden beklentilerini söylüyordu. Ders çalışmamı, uslu durmamı, oyunla vakit kaybetmememi bekliyordu. Ben de onun dediklerini yaptım. Yakın bir ilkokul arkadaşım da hep birlikte hayal kurmamızı beklerdi. Bense bir şeyleri sökmeye merak salmıştım. Ama o arkadaşım da o kadar çok hayal kurduk ki, sonunda hayalperest oldum.

Öğretmenimin zorla yanıma oturttuğu bir çocuk vardı. Bir tür parano-yaktı. Hep onun eşyalarını çalacağını düşünürdü. Niye böyle düşündüğünü hiç anlayamadım. Sürekli olarak kalem ve silgisini saklar, teneffüste bile çantasını toplar, elinde gezdirirdi. Hayatımda hiçbir şey çalmadım, çalmayı da düşünmedim. Ama onun beklentileri beni okul kapanmadan önce birkaç kez onun silgi ve kalemtıraşını çalmaya itti. Bu beni çok rahatsız etse de kendime hakim olabilen birisiydim ve bu imkansızdı. Okuldayken annemle babamın beklentileri arttı. Yaramazlık yapmamaya, uslu durmaya bir de başarı beklentisi eklendi. Dayım bana hep beyazın yakıştığını söylerdi; hep beyaz giymemi bekler, siyah önlüğüme gıcık olurdu. Ben de zamanla onların beklentilerine uygun şekilde, uslu durmayı, oyunla zaman kaybetmemeyi ve ders çalışmayı öğrendim. Bu arada dolabım da beyaz gömlekten geçilmiyor... Başka nasıl olabilirdi ki?

Zamanla büyüdüm, çevremdeki insanlar değişti, ama bir şey değişmedi; hala herkesin benden beklentileri vardı. Ortaokulda ilk defa istemesem de bir kız arkadaşım oldu. O da konuşurken hep kendisinin istediği yere gitmemizi beklerdi. Öylesine çok onun istediği yere gittik ki, sonunda ben de oralara gitmek istediğimi düşünmeye başladım. Ortaokulda, o ilkokul yıllarındaki ders performansım bozuldu. Yeni bir Matematik Öğretmeni gelmişti. İlk beni tahtaya kaldırdığında, sorduğu soruyu bildiğim halde yapamadım. Sonra Matematik Öğretmenim hep benim aptal olduğumu düşündü, soruları yapmamamı bekledi. Ben de onun beklentisine uygun davrandım. Soruları yapamadım. Gerçekten tahtaya kalktığımda ya da sınava girdiğimizde ne olursa oluyor, kilitleniyor ve soruları yapamıyordum.

Doğduğum andan itibaren çevremdekilerin beklentileri eni şekillendirmiş. Bir şey beklemişler, yapmışım ve tekrarlayınca o benim özelliğim olmuş. Yani ben, ben olmamışım, hep başkalarının beklediği özellikleri taşıyan biri olmuşum. İnsan kendisi olamazsa, bu hem kendisini hem de başarısını daha doğrusu hayattaki emellerini bile etkileyebiliyor. Ama insan her zaman kendi bildiğini mi yapmalı? Kesinlikle hayır... İnsanlar arasındaki başarı ya da başarısızlık farkını yaratan en önemli unsurlardan birinin; kendisine sorulan sorular olduğunu düşünüyorum.

İlkokuldan beri hep aynı sırayı paylaştığım ve çok samimi olduğum Hasibe isminde bir arkadaşım vardı. Hasibe ile dersler konusunda sürekli yarıştık. Bütün derslerde iyi olmama rağmen Tarih dersinde O'nu geçemiyordum. Tarih dersini bir türlü anlamıyor, anlamadığım için de sevmiyordum. Bütün yazılı ve sözlülerden beş alırken Tarih dersinde bir türlü üçün üzerine çıkamıyordum. En son Tarih yazılısına büyük bir azimle çalışıp, bu yazılıdan yüksek bir not almak istiyordum. Çünkü dönem sonunda bilgi yarışması vardı. Yarışmaya katılacak öğrencileri de sınıf seçiyordu. Bizim Sınıf Öğretmenimiz, Tarih Öğretmenimiz olan Halil Kaya idi. Yazılıya çok çalıştım ama yine anlayamamıştım. Öğrenmiş gibi görünsem de sabah kalktığımda hiçbir şey hatırlamıyordum. Yazılıya bir hafta vardı. Son çare olarak da gidip Tarih Öğretmenimle konuşmaya karar verdim. İyi ki de konuşmuşum. Öğretmenim bana "Tarih'i ezberlemeyeceksin, onu kendi hayatınla ilişkilendireceksin, iyice özümseyecek ve dersler çıkararak okuyacaksın. Böyle yaparsan tarihi çok iyi anlar, bir daha unutmazsın" dedi.

O g¼n eve gittim. Akşam öğretmenimin dediği gibi kitabı bir defa iyice özümseyerek okudum. Okudukça, dersler çıkardıkça, ve yavaş yavaş öğrenmeye başlayınca Tarih dersini sevmeye başladım. Yazılıya bir gün kala öğretmenimin tavsiyelerini dinleyerek iyice dikkatli bir şekilde yeniden okudum.

Derken yazılı günü geldi çatı. O kadar heyecanlıydım ki, öğretmenimizin “Birazcık birbirinizden ayrılın” demesiyle, sıradan düşecek kadar ayrılmışım. Öğretmenimiz soruları sorduktan sonra, bütün soruları cevaplamaya başladım. Kalemime hakim olamayıp yazdıkça yazıyordum. Yazılı sonuçları açıklandığında sınıfta en yüksek notu almıştım, yani yüz. Ayrıca öğretmenimiz bilgi yarışmasına kimleri seçtiğini de söyleyecekti. Merak ve heyecan dolu bakışlarla öğretmenin ağzından çıkacak isimleri bekliyordum. Sonra öğretmenimiz tek tek isimleri açıklamaya başladı. Hasibe, Erol ve İnci. Çok sevinmiştim. Çünkü küçük bir çocuğun yüreğindeki büyük bir hayal gerçek olmuştu. O yazılıdan sonra Tarih yazılılarım doksanın altına düşmedi.

Eğer ben olursam; Halil Kaya gibi bir öğretmen olmak için var gücümle çalışacağıma söz vermiştim.

Okul hayatında, “Hayat Bilgisi” dersi gördüğümüz halde, hayat okulunda ezberimiz neden karışıyor? Çünkü okullar bizi hayata değil, sınavlara hazırlıyor. Bu yüzden okul hayatı ile hayat okulu arasındaki farklardan yaşam şaşkını oluyoruz. Bu bir başka deyişle şöyle açıklanabilir: Kullanma kılavuzunu yanımıza almadan hayata geliyoruz. Nasıl yaşayacağımızı, yaşarken öğreniyoruz. Yaşamak istediğimiz hayat, yaşadığımız hayat ve yaşamamız istenen hayat. Hayatın iç açılarının toplamından, ortaya “karışık” bir hayat çıkarıyoruz kendimize.

Özlen YILMAZ

Burhan Felek Lisesi \ 10 Mat B Sınıfı Öğrencisi

YAZMAK DEĞİL, NEFES ALMAK

Eğitim ve öğretim hayatıma İstanbul'un Ümraniye ilçesine bağlı bir okulda başladım. O zamanlar babamın işlerinden dolayı Ortaköy'den Ümraniye'ye taşınmak zorunda kalmıştık. Bir hafta bana anlam katan her şeyi geride bırakmak için yeterli olmuştu. Yeni bir mahalleye taşınmıştık. Birden benim mutluluklarımı sakladığım, neşeli, modern semtin yerini; harabe şeklindeki yarı yapılaş evler, bitip tükenmeyen dağınık yollar, suratı bir karış asık insanlar almıştı. Bu mahalle adeta mutsuzluk kusuyordu. Yeni bir eve taşınmanın karmaşası ve yorgunluğu ile geçen günler. Tam bu karmaşanın içinde bir de okula başlama telaşı belirmişti. Kaydım çok gecikmeden evimize en yakın okula yapılmış ve ardından hazırlıklar başlamıştı. Bir önlük, bir çanta, kalem kutum, kalemlerim, süslü tokalarım, beslenme çantası, pembe suluğüm bile olmuştu. Okul günü gelip çatmıştı. Okul bahçesi mutluluğun sembolü çocukların cıvıltılarıyla kaplıydı. Tüm bu mutluluk ve heyecan tablosuna rağmen ben gülümseyemiyordum. Herkes, her şey yabancıydı. Öğretmenimizi ilk olarak okulun bahçesinde, tören sırasında bizim başımızda durduğu zaman görmüştüm.

Günler ilerledikçe ilerliyordu. Buna rağmen ne okuluma, ne sınıfıma, ne de arkadaşlarıma, öğretmenime dahi alışmamıştım. Sanki ben oraya ait değildim. Bu uyumsuzluk beni o kadar etkilemişti ki, iyice halsiz düşmüştüm. Bir gün olan oldu ve olduğum yere yığılıverdim. Hemen hastaneye götürmüşler. Uyandığımda annemi ve babamı endişeli gözlerle bana bakarken buldum. Başta hafif gözüken bu baygınlığın, sonradan hiç de hafif olmadığını öğrenmişim; beyin damarlarımdan bazıları tıkalıydı. Bu olay beni derinden etkilemiş, mutsuzluğuma mutsuzluk eklemişti. Hayatımda her şey sürekli değişiyordu. Arkadaşlarımdan farklıymışım hissi gitgide kuvvetleniyordu. Bana göre hayatımda yasaklar devresi başlamıştı. Beden eğitimi derslerine çıkamıyor, arkadaşlarımla oynayamıyor, beslenme saatlerinde çocukların o çok sevdiği içeceklerden içemiyordum. Bunun yanısıra fazla yorgunluk ve üzüntüye de

gelemiyordum. Bir de buna öğretmenimin ayrımcı ve ilgisiz tavırları eklenince, iyice mutsuzlaşmışım. Sanırım ailemin hassas tavırları da olmasaydı hep ten içine kapanık bir insan olarak yetişirdim. Çünkü bir dönem dışadönük yapımdan sıyrılıp tamamen sessizliğe bürünmüştüm. Tüm bu olaylarda içimdeki çığlıkları paylaşacak tek bir sığınak bulmuştum; yazmak...

Arkadaşlarımın aksine çok küçük yaşta yazmayı öğrenmişim. Sürekli yazı yazıyor, yazdıkça da bir takım olayları aşip kendime gelebiliyordum. Böylece koskoca bir yıl geçmiş ve ikinci sınıfa başlamışım. Artık hayatımda her şey daha çok yerine oturmuştu. Öyle ki, kendime arkadaşlar edinmeye bile başlamışım.

Bir gün öğretmenimiz bize bir hikaye yarışması olduğunu söyledi. Yarışmanın kuralı ise, verilen kelimeler doğrultusunda bir hikâyeye oluşturmaktı. Kelimeler hâlâ dün gibi aklımda. Yarışmanın süresi iki haftaydı. Ben hemen o gün eve gidip hikâyemi yazmak için kolları sıvamışım. Ortaya çıkan hikaye o kadar inandırıcı ve güzel olmuştu ki, uzun zamandır gülmeyen yüzümü güldürmeyi başarmıştı. İki hafta geçmiş ve yarışma günü nihayet gelip çatmıştı. Büyük bir heyecan ve korkuyla tahtaya çıkmışım. İçimdeki tedirginlikler yüzüme yansımış ve titrek bir sesle hikâyemi okumuştum. İçimdeki ürpertiyle başımı hafif kaldırdım. “Acaba kimse beğenmedi mi?” derken, sınıftaki bir kişiyle başlayan alkış tüm sınıfı sarmıştı. İçimdeki ürperti yerini sevince bırakmıştı. Göz bebeklerim gülüyordu. Aradan iki gün geçmişti ve yarışma sonucu açıklanacaktı. Öğretmenimiz yarışmanın sonucunu açıklarken neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Benim hikayem birinci olmuştu. Birden sınıfın hep birinci olmaya alışmış, aslında pek de çalışkan olmayan fakat bir takım torpillerle bir yerlere gelen bilmiş öğrencilerinden biri hemen hiddetle ayağa kalkıp; “Öğretmenim, bu hikâyeyi o yazmış olamaz. Yazsa yazsa abisi yazmıştır. Bu öyle şeyleri beceremez...” dedi. Bu olay karşısında şok olmuşum. Öğretmenimize dönerek masum bir ses tonuyla; “Gerçekten ben yazdım öğretmenim” dedim ama o dinlemedi. Ne birinciye verilen ödülü vermiş, ne de bana inanan gözlerle bakmıştı. İlk defa canım acıyordu. Ta içimden acıyordu üstelik. Öyle sokakta düşüp de yaralandığım olayların acısına benzemiyordu bu acı. Biliyordum öğretmenim ve arkadaşlarım bana hiçbir zaman inanmayacaklardı. Çünkü inanılacak kişiler hep belliydi. Eve geldiğimde o kadar üzülmüştüm ki ne yapacağımı şaşırılmış, birinci olduğumu

bile unutmuştum. Bu güne kadar yazdığım bütün yazıları yırtıp, odanın dört bir yanına tıpkı bir fırtına gibi savurmuştum. Ne ağlasam ağlayabilirdim, ne de ağlamasam rahatlayabilirdim.

O günden itibaren uzun bir süre yazı yazmadım, ta ki okula yeni gelen edebiyat öğretmeniyle tanışana kadar. O kadar güzel ve zarifti ki, anlatmaya kelimeler bulamam. Her zaman tertemiz elbiseleri, düzgün yürüyüşü ve neşeli tavırlarıyla kendini belli ediyordu. Yüzünde bitip tükenmeyen bir tebessüm vardı. Bir gün bir beden eğitimi dersinde yanıma gelip neden yalnız oturduğumu sordu. Sanki derdimi birine anlatmayı bekliyormuş gibi ona neden yalnız oturduğumu tüm detaylarıyla anlatmışım. Ondan sonra da hiç yanından ayrılmamışım. Arapça, eski Türkçe, Farsça ve başka dillerdeki yazıları okuyordu. Sanki yaşıtıymışım gibi beni ciddiye alıyor ve bana sürekli kitaplar okuyordu. O okudukça ben dinliyor, dinledikçe de kendimi buluyordum. O zamanlar için hayatımın çoğu eksik cümlelerini onun şefkatiyle tamamlamışım. Bir gün bana “Yazmayı sever misin?” diye sordu. Masum bir ses tonuyla başımı öne eğerek “Severdim” dedim. “Ama kimse dinlemiyor ki” diye ekledim. “Peki sen içindeki sesi dinliyor musun?” diye sordu. Dinlemiyormuşum... O günden sonra elimdeki kaleme daha çok sarılmış ve onu bırakmama kararını almışım. Öğretmenimle aramdaki ilişki gün geçtikçe bambaşka bir sevgi haline gelmişti. Ben sürekli yazıyor, o da bitip tükenmeyen bir sabırla hepsini okuyordu. Öyle ki, beşinci sınıfa kadar gelmişim ve gerçekten bir anlam kazandığıma inanıyordum. Okulun bitmesine iki-üç hafta kalmıştı ki, beni yanına çağırdı ve tayininin çıktığını söyledi. Utanmasam ağlayacaktım. Birden ellerimi tuttu, o güzel gözleriyle gözlerime bakıp, “Hep gidenlerin olacak.” dedi. “Gitmeler bitmez. Önemli olan sana kattıklarıdır.” dedi. “Sen bana bu küçük yaşında o kadar çok şey kattın ki, anlatamam” dedi. Sonra dudaklarımın arasından sadece üç kelime çıkarmayı başarabildim: “Siz de bana öğretmenim” dedim. “Sadece bir şey istiyorum” dedi. “Buyrun öğretmenim” dedim. “Kim ne derse desin, yazılarında gerçek anlamda hiç noktalar olmasın, hep virgüller olsun. Hayatta hep öğrenecek bir şeylerin olsun. Biliyorum bir gün senin yazdığın yazıları sadece ben değil, bir sürü kişi okuyacak.”

Sadece bakışların anlam kazandığı o dakikalar hiç aklımdan silinmedi.

O günden itibaren günler bir türlü geçmek bilmiyordu. ğretmenimden ayrılmak hissine bir türlü alışamıyordum, belki de alışmak istemiyordum. Bilmiyorum, bunu anlatması çok zor. Nitekim o gün gelip çatmıştı. Ayrılık saati ğretmenim sadece "Gidiyorum" dedi. "Hayır ğretmenim, ilk defa da olsa yanılıyorsunuz. Siz gitmiyorsunuz, buradasınız. Hayır ğretmenim, asla gitmiyorsunuz siz, bana hayattan nefes almak diye nitelendirdiğim yazılarımı bıraktınız. Bütün her şeyimi yazılarıma saklamıştım, siz de oradaydınız. şimdi neredesiniz, nasılsınız bilmem ama içimde, dolayısıyla da yazılarımda büyük bir yer kaplıyorsunuz. Evet, sizin de dediğiniz gibi yazacağım. Yazıya yeteneğim olduğu için değil, siz beğendiğiniz için de değil, insan nefes almadan yaşayamaz ki ğretmenim. Onlar bana ait olan tek şey; yazılarımda gerçek anlamda hiçbir zaman noktalar olmayacak. Virgllerimi koydum ğretmenim..."

Senem AVŞAR

Belma Güde İlköğretim Okulu \ 8B Sınıfı Öğrencisi

DEDELER ÖLMESİN

Sokakta nereye baksam, sigara kutuları görürdüm. Renkli kaplarla kaplıydılar hepsi. O zaman küçüktüm tabii. Hiç bir şeyin farkında değildim. Okula da yeni başlamıştım. Lakin küçük bile olsak, ölümün ayrılık getirdiğini her insan her yaşta anlayabilir diye düşünüyorum. Dedem her zaman benim okuyup öğretmen olmamı isterdi ve okula başladığım zaman ilk haftalarda seksen küsür yaşında olmasına rağmen beni hep o götürürdü. Her yıldızlı beş alışımında bana bir gofret alırdı. Beni bu denli seven bir insanın olması, ama onu ölüm denilen olguyla anlamadığım bir devrede kaybedişim içler acısıdır eminim. Ancak bunu kimse değiştiremedi. Aslında dedem kendi sonunu kendisi hazırlamıştı. Çünkü şu an içmenin yasak olduğu, her yerde “sigara sağlığa zararlıdır” diye naraların atıldığı, kendi paramızla Azrailimizi satın aldığımız sigarayı kullanıyordu. Hem de işlenmemiş şekliyle kullanıyordu. Böylesi daha zararlıydı tabii.

Bir gün okuldan geldiğim zaman dedem ve babam evde yoklardı. Annemin ve babaannemin yüzü ise gayet üzgün görünüyordu. Birçok defa sormama rağmen yanıt alamıyordum. Gece yarısını geçkin bir vakitte uyandım ama farklı bir ortamla karşılaştım. Annem, babam, dedem ve babaannem hepsi salondaydılar. Dedem kireç gibi bir suratla koltuğa uzanmış bir vaziyette duruyordu. Yanına gidip, “Neredeydin dede, seni çok merak ettim” diye sordum. Bana; “Baban beni doktora götürdü, iğne yaptırmaya” dedi ve devam etti: “Dersini çalışmayan ve öğretmenini üzen bir çocuk da gördüm orada biliyor musun?” dedi. “Sana neden iğne yaptılar dede?” diye sordum. Babam araya girerek; “Artık dedene sigara içmek yasak” dedi, üzgün ve kızgın bir ifadeyle sonra devam etti: “Deden o kadar sigara içmiş ki, içinde organ denilen şeylerden hiçbir eser yok”. Dedem birden celallenerek, “Sen karışma benim sigarama” dedi.

Sigara yüzünden başına gelmedik kalmayan dedem, hala sigarasını korumaya çalışıyordu. Ertesi gün tekrar doktora gitmişlerdi. Doktor bazı tetkik-

ler yapıp geri göndermişti onları. Dedem gün geçtikçe kyor, rengi soluyordu. Yemek yiyemiyordu. Bu arada sürekli doktora gidiyor ve poşetler dolusu ilaç içiyordu. Yemek yiyemediği için eriyip bitmişti adeta. Zayıflamaktan kemikleri sayılıyordu. Sanki derisi kemiklerine yapışmış gibiydi. Acıları artıkça vücudu küçülüyor, tabii ihtiyaçlarını karşılayamıyordu. Ne yerse yesin midesinde bir dakika bile durmuyordu. Ne kadar acı çekerse çeksin, yine de sigarasından vazgeçmiyordu.

Sekiz aylık bir tetkik ve tahlil sürecinin sonunda, teşhis zamanı gelmişti. Bu kadar zorlu geçen süreçten sonra doktorlar bile dedemin sekiz ay boyunca a kalıp nasıl ayakta durabildiğine çok şaşırmışlardı. Teşhisi “mide kanseri ve kalp yetmezliği” yazan dev gibi bir adam. O koca insanın şimdi küçük bir ocuk gibi hasta yatağında ölümü beklemesi korkunç bir şeydi. Bütün ısrarlara rağmen ameliyat olmayı kabul etmemişti. “Ameliyat masasında öleceğime evimde eşimle, çocuklarımla ve torunlarımla birlikte kalıp can vermeyi tercih ederim” demişti doktorlara.

Bu kadar ısrara rağmen ameliyat olmayan dedem, 24 Kasım 1999’da hayata gözlerini yumdu. Onun katilinin çok değer verdiği sigaranın olması çok acı verici. Dedem benim okumamı çok isterdi. Öğretmenlere çok değer veren dedemin ğretmenler Günü’nde hayata gözlerini yumması çok garip bir rastlantı olması gerek.

Sigara kimseye faydalı olmamıştır. Heves uğruna bulaşılan bu bataklık zehrinden dolayı uzun yaşayanda olmamıştır. Biz insanlar kendi elimizle, kendi paramızla sağlığımızla oynuyoruz.

Elimize iğne batsa canımız yanarken sigaradan ötürü hastalanıp yataklara düşmek ve dehşet verici acılar çekmek hiçte hoş değil. Kendi elinizle Azrailinizi satın aldığınızın farkında mısınız?

Aslında bu bilinci eğitim kurumlarının insanların bilinçaltına küçük yaşta yerleştirmeleri gerekir. şu anda yabancı devletlerin caydırma ve cezalandırma sistemi ülkemizden çok farklı. Yabancı ülkelerdeki eğitim kurumları hastanelere gidip araştırmalar yapıyorlar. Eğitimde daha fazla ve detaylı olarak nasıl yararlı bilgiler verebileceklerini halk arasında yapılan güncel anketleri değerlendirme sonucunda ayarlayarak sistemler düzenliyorlar.

Bazı yargıları ve yanlış bilinen veya öğretilen bilgileri silmeli, yeniden ve doğru olarak, insanların da bu konuda desteğini alarak öğretmeliyiz. “Müasır medeniyet” terimini bizler ortaya attık ve bunu uygulamalıyız. Annelerin, babaların, dedelerin, ebelerin çocuklarıyla ve torunlarıyla birlikte daha uzun kalmalarını, daha sağlıklı yaşamalarını sağlamalıyız.

Tuğçe DEMİRCİ

Burhan Felek Lisesi \ 10 Mat C Sınıfı ğrencisi

HEDEFE Ç KALA

Eğitim denince aklınıza ilk gelen nedir? Sizce lkemizin eğitim sistemi yeterli derecede iyi midir?

Birinci sınıfa başlamadan önce öğrenciler ayrıcalıklı görünürdü gözümde. Onların benden bir farkı vardı. Ben evde televizyon izlerken öğrenciler okula gidiyorlardı. "O dönemde bunları nereden biliyorsun?" diye sormayın. Çünkü bütün bunları benden bir yaş büyük olan ağabeyimden takip ediyordum. O zamanlar benden daha üstün olduğunu düşünürdüm. Çünkü o dolu bir insandı. Okul çantasına, okul malzemesine sahip olan, akşam evde ders çalışan meşgul bir insan, ğrenci... Hatta hiç unutmam ağabeyim okumayı öğrendiği gün kendimi odama kapatıp "Neden ben okuma bilmiyorum?" diye ağladığım anı mih gibi aklımda tutarım...

Günler günleri, aylar ayları kovalamıştı. Artık yedi yaşındaydım. İşte okula başlıyordum! O anki heyecanımı bir de OKS'de yaşamıştım. Ama bunun OKS'den farkı okula başladığım gün yaşadığım heyecanın mutluluktan, OKS sınavındakinin ise stresten olmasıydı. Neyse ilk gün annem beni en arka sıraya oturtmuş ve yanıma da bir arkadaş koymuştu. Ben onunla sohbet ederken bütün çocuklar annelerinin yanına gitmeyi istiyor, onlara kavuşmanın özlemini çekiyorlardı. Halbuki ne saçmaydı. Okula gelmişim bir kere bırakır mıydım hiç? Artık ben de meşgul bir insandım ve o günden sonra okulun ikinci evim olduğunu belleğime yerleştirmiştim. Kitap okumayı sevme alışkanlığım ve bununla birlikte bir takım alışkanlıklarım o dönemden başlamıştır desem yalan olmaz. Kısacası ilkokul hayatım gle oynaya geçmiştir diyebilirim.

Ortaokula geçtiğim yıl da benim için farklı olmuştur. Çünkü ğretmenler dikkatimi çekiyordu. Dersime girdikleri için örnek alabileceğim birden fazla ğretmen mevcuttu ve hepsinin de karakteri farklıydı. Ama Fen Bilgisi ğretmeni hariç hepsini çok sevmiştim. Kısacası tam kafama greydiler. Ay-

nı şekilde onlar da beni çok sevmişlerdi. Ben onların gözünde örnek öğrenciydim ve bu da gurur verici bir olaydı. O zamanlar şiir yarışmalarına katılıyordum, öğretmenlerimin beni çalıştırması sayesinde güzel şiir okuyor ve okulda sevilen öğrenci olmamda etkin rol oynuyordu. Altı ve yedinci sınıfım böyle geçti. Ama sekizinci sınıfta bunların tam tersi oldu. Bir yılım stres ve ders çalışmayla geçti. Ailemin ve öğretmenlerimin benden beklentileri vardı; hedeflediğim Anadolu Lisesi'ni tutturmak... Fakat istediğim liseyi bir kaç puanla kaçırdımca sekiz yıllık okul başarımla hayallerimle birlikte suya düşmüştü. Bunun benim için ne kadar üzücü bir olay olduğunu benden başka kimse anlayamaz. Lakin "herşeyde bir hayır vardır" diyerek bugün hala öğrenim gördüğüm Burhan Felek Lisesi'ne kaydoldum. Ama bütün bunlara rağmen OKS beni yıldırmadı. Şu an ÖSS için yeni hedeflerim var. Çalışarak ve ailemin desteğiyle bunun üstesinden geleceğime gönülden inanıyorum.

Şunu unutmamalıyız ki, aile desteği çocukların üzerinde büyük etki yaratır. Bu konuda ben kendimi çok şanslı hissediyorum.

Türkiye eğitim sistemini yeterli derecede iyi bulmuyorum. Hatta sekiz ya da liseyle on iki yıllık eğitim hayatında geçirdiklerimizi bir sınavla anlamaları bana saçma gelmiyor değil. On yıllık öğrencilik hayatımda unutamayacağım olay okulumun ilk günü ve OKS stresidir. Ama bütün bunlara rağmen kaderimin beni değil, benim kaderimi yöneteceğim aklımdan hiçbir zaman çıkmayacaktır...

Yağmur ÇABALAK

Bülent Akarcalı Sağlık Meslek Lisesi, Anestezi Bölümü \ 10A Sınıfı ğrencisi

KÜÇÜK TORNACI

Tam hatırlamıyorum, ama sanırım Perşembe günüydü. Ben yine her zamanki gibi sırtımda antam, okuluma gidiyordum. Okulum, evimizin iki sokak ötesindeydi. Bazen annem bırakırdı beni okula. Ama, bugün evimizde misafirler olduğu için kendim gitmek zorundaydım. Saat oldukça erkendi. Okulun toplanmasına da çok vardı. Birden aklıma Onur'un evine uğramak geldi. Onur, benim sınıf ve sıra arkadaşıım. İki haftadır okula gelmiyordu ve đretmenimiz Onur'un hasta olduğunu söyledi. Ama, bu bana pek de inandırıcı gelmiyordu. Çünkü Onur okulu çok seven bir đrenci. Ne olursa olsun okula gelirdi. Bu güne kadar hiç devamsızlık yapmadı. Dođrusu bu beni meraklandırıyor. Ayrıca Onur'un evine ilk defa gidecektim. Bazen evin önüne kadar gelir, kapıyı alamazdım. Kim bilir belki de utanıyordum. Çocukluk ište! Bu defa kapıyı aldım. Kapı açıldı. Kapıyı açan bir kadındı. Sanırım Onur'un annesiydi. Bir tuhaflık vardı sanki kadında; yüzü gözü morarmış ve halsiz görünüyordu.

– Buyur hanım kızım, kime bakmıştın?

– Onur'a, ben Onur'un arkadaşıım da. Okula gelmeyince merak ettim.

– Onur, hasta.

– Geçmiş olsun! Nesi var?

– ştmş.

– Görebilir miyim?

Annesi, Onur'u kapıya çağırdı. Garip, ama söylenenlerin aksine oldukça sağlıklı görünüyordu. Biz Onur ile konuşurken içeriden kalın bir ses:

– Kimmiş o gelen?

Bu seslenen Onur'un babasıydı. Çok geçmeden o da dışarıya, yanımıza geldi ve sert bir şekilde kim olduğumu sordu.

- Şey... Ben Onur'un arkadaşım. Okula gelmeyince merak ettim.
- Onur, artık okula gelmeyecek.
- Nedenini sorabilir miyim?
- Bu seni ilgilendirmez. Hem okula geç kalmak istemezsin. Öyle değil mi?

Oradan ayrıldım, okula gittim. Onur adına çok seviniyordum. Artık her sabah erken kalkmak zorunda değil, artık istediği kadar oyun oynayacak, ödev yapmayacaktı. Her neyse sonunda akşam oldu ve ben yine evin yolunu tuttum.

Onur'un evine gittiğim günün üzerinden bir hafta geçti. Arkadaşlarından duyduğuma göre bir tornacıda işe başlamış. Bir gün; Onur'u görmeye çalıştığı yere gittim. Beni görünce çok sevindi. Önce hasret giderdik, sonra okuldan konuştuk. Artık okula gelmeyeceği için mutlu olduğunu söyledim. Fakat buna çok kızdı:

- Neden mutlu olayım ki? Ben tornacı olmak istemiyorum. Ben okumak ve öğretmen olmak istiyorum. Her gün, annemin gözümün önünde dayak yemesini istemiyorum. Sence mutlu muyum? Sence ben mi istedim fakir olmayı? Hem okula gitmeyi, ödev yapmayı o kadar özledim ki...

Daha sözlerini bitirmemişti ki ağlamaya başladı. Sonra vedalaştık ve ayrıldık. Ama hala şaşkındım neden bir çocuk okumak için ağlar? Bu durumu anlamakta güçlük çekiyordum.

Şimdi anlıyorum. Ben okumayı bu güne kadar sadece okula gitmek, ödev yapmak ve kitap okumaktan ibaret sanıyordum. Bir çocuğun sadece ailesi istediği için okula geldiğini düşünüyordum. Ama öyle olmadığını anladım. Örneğin; Onur okula okumak ve öğretmen olmak için geliyordu. Onun bir hedefi vardı. O annesini döven babası gibi cahil ve aydınlanmamış insanları aydınlatmak için öğretmen olmak istiyordu.

Zehra ORHAN

A.Ü. İktisat Fakültesi \ Kamu Yönetimi Bölümü Öğrencisi

KIRKINDAN SONRA ÖĞRENCİ

Köyümüzün okulu hemen evimizin karşısındaydı; daha minicikken okul bahçesinde koşuşur, ablamın peşinden ayrılmazdım. Cemile Öğretmen'i de o zamanlar tanıdım. Onun yüzünü şu an hatırlayamam ama, benimle ilgliğini hiçbir zaman unutmadım.

O yaşlarda Yerli Malı Haftası etkinliklerinin ne olduğu konusunda hiç bir fikrim yoktu ama benim için en güzel, en coşkulu günlerdi. O gün okul bahçesine sıralar ziyafet varmış gibi dizilir, öğretmenler ve öğrenciler o masaların etrafında oturur, masaların üzeri çeşit çeşit yiyeceklerle öyle güzel, öyle muhteşem görünürdü ki, anlatamam.

Cemile Öğretmen beni kucağına oturtur; elleriyle haşlanmış yumurtalar, börekler, yemişler, meyveler verir; ben de büyük bir iştahla yerdim. Okul yaşantım boyunca Yerli Malı Haftası benim için çok özel zamanlar olmuştur. Eminim bütün öğrenciler için de öyleydi; çünkü o günlerde hepimiz çok coşkulu, çok mutlu olurduk; hep birlikte masalarımızı donatır, sonra hep birlikte sınıflarımızı düzenlerdik.

Okul sevgisinin aşısını bana Cemile Öğretmen zerketmişti. Beş yaşlarında iken, ablamın okulunda müsamereler(tören) için ezberlediği şiirleri benim de onunla ezberleyip okuduğumu hatırlıyorum; bu şiirleri okul bahçesinde de okuyormuşum.

Bir 23 Nisan müsameresinde ezberlediğim şiiri Cemile Öğretmen bana okutmuş, izlemeye gelen kalabalık küçük olduğum için beni coşku ile alkışlamıştı. Bu alkışlar o kadar hoşuma gitmişti ki, kalabalığın beni verdiği selamdan sonra alkışladığını zannetmiş, tekrar selam vererek o alkışları duymak istemiştim.

Okula başlama yaşım geldiğinde, maalesef Cemile Öğretmen'in tayini çıkmıştı, ya da emekli olmuştu; net hatırlamıyorum. Köyümüzden ayrılmıştı. Birinci sınıftan beşinci sınıfa kadar öğrencisi olacağım Mehmet Öğretmen'i

ilk gördüğümde bana babamı çağrıştırmıştı, çünkü ben üç yaşındayken vefat eden babamın ince ve uzun boylu olduğunu duyarak büyümüştüm. Mehmet Öğretmen de ince ve uzun boyluydu. Belki de bu yüzden böyle hissetmiştim. Okulun ilk günü pek heyecanlanmamıştım, çünkü öğretmenler çocuklarla ilgilenen, onları seven iyi insanlardı benim için. Ders işlemek, derslere katılmak farklı ve çok hoş bir duyguydu. Öğretmenimizin bize en çok fişleri çalıştırmasını seviyorduk. Sıraya astığı fişleri okuyabilmek için parmak kaldırmakla yetinmez, kuşlar gibi cıvıldaşarak “Örtmenim! Örtmenim!” diye bağırır, en önce okuyabilme çabasına girerdik.

Okul müsamereleri bugün bile özlemle hatırladığım çok güzel, anlamlı günlerdi. Her Cumhuriyet ve 23 Nisan bayramlarını büyük bir heyecanla beklerdik, içimiz içimize sığmazdı. Mehmet Öğretmen, yardımcı olan bir kaç öğrenci velisi ile beraber erkek öğrencileri yanına alır, köyümüzde bolca bulunan defne ve kocayemiş dallarından bir kısım toplatır, mutlaka okul bahçesinin giriş kapısını muhteşem bir şekilde süslerdi. Düz bir yapıda olan kapıya taç şekli verilir, bu şekil defne ve kocayemiş dalları ile örtülerek biçimlendirilirdi. En üste Ata'mızın resmi konulur, iki tarafına estetik bir şekilde giriş payı bırakılarak asılmış iki tane bayrağımız ve biz öğrencilerin de yardımları ile rengarenk grapon kağıtlarından yaptığımız fenerler, zincirler, çiçeklerle okul bahçesi giriş kapımız, içeri girenlere sanki bir masal bahçesine giriliyormuş izlenimi verirdi. Bu görüntüler bahçeden başlayarak okul ve sınıf kapılarına kadar devam ederdi. Hepimiz sınıflarımızı en güzel şekilde süslemek için uğraşır, büyük bir yardımlaşma ile yaptığımız rengarenk fenerleri, zincirleri, çiçekleri, küçük kağıt bayraklarımız ve Ata'mızın resimleri ile estetik bir uyum içerisinde pencerelerimize, yazı tahtalarımıza, duvarlarımıza asardık. Bazı arkadaşlarımız da evlerinden getirdikleri renk renk tülbentlerle kurbağalar, çiçekler yapar; herkes yaratıcılığını gösterme fırsatı bulurdu. Her yıl tekrarlanan bu süslemeler olmazsa olmazlardandı. En renkli, en cıvıl cıvıl bayramımız 23 Nisan'lar olurdu. O gün hemen hemen bütün çocuklar gösteriler içerisinde yer alırdık. Bazılarımız en güzel 23 Nisan şiirlerini coşku ile okur, kimimiz tiyatral gösteriler yapar, değişik oyunlar sergilerdik.

Üçüncü sınıfa başladığım yılki 23 Nisan müsameresi unutamadığım günlerden biridir. Öğretmenimiz bize günlerce öncesinden o gün yapacağı-

mız gösterileri hazırlamış, hepimize neler yapmamız gerektiğini söylemiş, bunun için hazırlanmamızı istemişti. Benim de içerisinde yer aldığım gösteride arkadaşlarımız renk renk kağıt elbiseler giyecek; kimimiz mevsimleri, kimimiz çiçekleri temsil edecek, şarkılarla anlatacaktık. Ben de bayrağımızı temsil edecektim.

Sarı giyen:

“Hep sarıdır elbiselerim;
Ben bu rengi pek çok severim.
Sonbaharı cicim, çok sevdiğim için;
Hep sarıdır elbiselerim” diyecekti.

Beyaz giyen:

“Hep beyazdır elbiselerim;
Ben bu rengi pek çok severim.
Papatyayı cicim, çok sevdiğim için;
Hep beyazdır elbiselerim.”

diye şarkısını söyleyerek, kendi gösterisini yapacaktı. Bütün renkler bu şekilde gösterimizi tamamlayacaktık. Öğretmenim, benim bayrağımızın rengi olan kırmızı elbiseyi giymemi istemişti, fakat annem dikiş dikmesini bilmezdi ki! “Benim elbisemi kim dikecek?” kaygısına düşmüşken, yardımımıza komşu kızı Feriha Abla yetişmişti. Aman Allah’ım! Feriha Abla bu kağıttan elbiseyi nasıl ustalıkla dikeyor, üzerimde prova ederken yırtmadan büyük bir dikkatle adeta bir şaheser ortaya çıkarıyordu. Elbisemin kısa karpuz kollarına yine kağıttan minik minik beyaz papatyalar yerleştirmiş, kabarık eteğini de yine aynı şekilde papatyalarla süslemişti. Feriha Abla’yı büyük bir hayranlık ve minnet duygusu ile izlediğimi hatırlıyorum. İşte müsamere günü gelip çatmış ve sıra bana gelmişti:

“Hep kırmızı elbiselerim;
Ben bu rengi pek çok severim.
Bayrağımı cicim, çok sevdiğim için;
Hep kırmızı elbiselerim.”

diyor, kemerime sıkıştırılmış küçük bez bayrağımı çıkartarak gösteriyor ve büyük alkış alıyordum. O anki coşkum içime dolan bayrak aşkını bugünlere kadar hiç tazeliğini kaybetmeden bu yüzden taşımıştır diye düşünüyorum.

Bu yaşadıklarımız farklı duygulardı. Körpe dimağlarımız güzellikleri, yardımlaşmayı özümsüyor; olumsuzluklar bu güzellikler karşısında fazla ön plana çıkma fırsatı bulamıyorlardı.

Okulu ve okumayı bu kadar çok sevmeme rağmen, beşinci sınıftan sonra maalesef ekonomik nedenler dolayısıyla okuyabilme fırsatım olmadı; fakat ben bugüne kadar gazete, kitap, dergi vesilesiyle okumayı hiç bırakmadım. Öğrenme isteğim hiç sönmedi ve ani bir kararla 2000 yılında Açık Öğretim'e girerek ara vermek zorunda kaldığım öğrenim hayatıma devam ettim. Bu yılki üniversite giriş sınavlarına pek iyi hazırlanamadığım için, Örgün Eğitim'de okumayı düşlediğim halde Açık Öğretim Fakültesi'ne girebildim. Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi Kamu Yönetimi bölümü öğrencisi oldum. Şu anda kırkaltı yaşındayım. Bu yıl daha iyi hazırlanabilirsem, Cemile Öğretmen'im gibi iyi bir öğretmen olabilmek, en büyük arzum ve idealim.

II. BÖLÜM

VELİ GÜNLÜĞÜ

ANNELER GÜNÜ

O günler. Fakirlik, yoksulluk günleri. Öyle görüldüğü gibi değil. İnsan başına gelince daha iyi anlar. Kitap yok, kalem yok, çanta yok, bot yok, mont yok ve daha bir sürü şey. Adı fakirlik işte. Fakirliğin gözü kör olsun.

Yaş yedi, sınıf bir. Sert ve soğuk bir yağmurun arkasından bir de kar. Ayakkabılarım yırtık, montum yok, titreye titreye tepelerden yuvarlanarak okula gidiyorum. İkinci teneffüs dedin mi akla beslenme saati gelir. Herkes beslenmesini çıkartırdı. Fakat benim önümde hiçbir şey yoktu. O zaman ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. En çok sevdiğim şey, yumurta haşlamasıydı. Bir arkadaşımın bakkalı olduğu için her gün yumurta getiriyordu. İstersem verirdi, ama belki gözünde alçak düşerim diye yumurta istemeye çekiniyordum. Fakat canım da o kadar istiyordu ki, elime para geçse hemen bakkala koşup yumurta almaya gidecektim. Sonra evde bir güzel haşlayacaktım. Bir tane olsa yeter. Bir ziyanı yok. Yeter ki okula götürüp ben de yumurta yiyebileyim. Nerdeyse arkadaşım her gün yumurta getiriyordu. Artık deli olmuşum. Yumurta orda duruyor, fakat ben onu alamıyordum.

Günlerden bir gün, okula giderken elime on kuruş geçti. İnanamadım. Hemen bakkala koştum ve bakkaldan bana bir yumurta vermesini istedim. Yumurtamı aldım ve eve gittim. Yumurtamı güzelce haşladım. Poşetime yerleştirdim. Zilin çalmasına on dakika kalmıştı. Okul da eve oldukça uzaktı. Elim ayağıma dolaştı. Evden nasıl çıkacağımı bile bilemedim. Karda koşa koşa gidiyordum. İçimde hem bir sevinç, hem de bir korku vardı. Acaba yumurtam torbanın içerisinde hızlanıyor mu? Ay ilk defa okulda yumurta yiyeceğim. İnanamıyorum! Dağ bölümüne geldim. Yani yeni adıyla tepe bölümüne. Tepe bölümü en zor olan bölümdü. Tepede bir de ayağım kaymasın mı. Ayağım kaydığı gibi poşet ve ben yuvarlana yuvarlana gidiyorduk. Poşetle benim arama bir ağaç geldi ve bir anda boş bulundum. Bir de baktım ki yumurta aşağı doğru yuvarlanmış dereye gidiyor. Ne kadar koştuydum da ona yetiş-

medim. Bütün hayallerim suya düşmüştü. Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Artık yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Ertesi gün okula gittim. Derslerime de çok iyi hazırlanmıştım. Bütün derslerde parmağım hiç yere inmemişti. Okuldan çıkış saati geldi. O gün de bazı arkadaşlarımla bahçede ders çalışmak için bir gurup oluşturduk. Bahçede ders çalışırken kardeşimi bidon elinde su almaya giderken gördüm. “Gel ders yapalım” dediğimizde; “Yok, siz yapın, ben suyumu alıp öyle yaparım” dedi. Ben su alınan taş ocağının kuyusundan çok korkuyordum. Çünkü oldukça tehlikeliydi. Derslerimiz bitti ve herkes evine gidiyordu. Ben de evime gidiyordum. Evimin yanı taş ocağının üstündeydi. Taş ocağına yaklaştım, bir de ne göreyim, poşetimin içinde yumurtam duruyor. Sevinç gözyaşlarım avucumun içine sığmıyordu.

Aradan üç dört ay geçmişti. Karne günüydü. Birinci dönemin karnele-ri veriliyordu. Karnemin hepsi beş, pekiydi. Anneme koşup karnemi göstermek için eve gittim. Onun boynuna sarıldım. Annem bana bir söz verdi. Eğer ikinci dönem de karnem böyle olursa, bir yerden borç bularak altın bir bilezik alacaktı.

O günden sonra derslerime daha da bir sarıldım. Okuma hevesim daha da arttı. Aradan aylar geçmişti, sonunda hakkımı alma zamanı gelmişti. Yani beş, pekiyi ile dolu karnemi. Öğretmenimiz arkadaşlarımla ismini okudu. Sıra bana geldi. Karnemi aldım ve öğretmenimin elini öptüm. Öğretmenime ve arkadaşlarıma iyi tatiller dileyerek okuldan ayrıldım. Karnemin hepsi “beş”ti. “İkinci sınıfa geçti” yazıyordu. Şimdi sıra en önemli ana gelmişti. Yani altın bileziğe!

Sevinçle anneme koştum. O gün de anneler günüydü. Herkes annesine hediyeler alırken, ben sadece papatya götürebiliyordum. Anneme karnemi gösterip altın bileziği almak için sabırsızlanıyordum. Sonunda evim uzaktan göründü. Evimizin önünde bir sürü kadın vardı. Acaba ben mi yanlış görüyorum diye hızlandım. Yaklaştıkça kadınlar daha da net görünüyordu. Oda perdesiz olduğu için içerde ağlayan ve Kur’an okuyan kadınları görebiliyordum. Artık altın bileziği filan unutmuştum. Koşa koşa içeri girdim. Bir de ne göreyim, üstü beyaz çarşafı örtülmüş birisi boydan boya uzanmıştı. Hemen merakla çarşafın kıyısını açtım; aman Allah’ım, annem!

Hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Anneme doyasıya sarılmışım ama neye yarar, o bana sarılamamıştı. Anneler günü için getirdiğim papatyaları da eline sıkıştırmışım.

O günden sonra bir daha okula gitmedim. Artık her şey benim için yanmayan bir mumdu. Fakat siz o mumu yakabilirsiniz. Ne olursa olsun, tüm umutsuzluklara rağmen okumayı bırakmayın. Hayatınızı kurtarın.

AyŖe Asuman ZENGİN

GVENMEYENE GÜVENİLMEZ

Ortaokul birinci sınıftaydım. Bugün Cağaloğlu Anadolu Lisesi olarak hizmet veren okulun adı o yıllarda İstanbul Kız Lisesi'ydi. Birinci dönemin sonlarına doğru Türkçe ğretmenimiz, bizi İstanbul çapında açılmış olan bir hikaye yazma yarışmasından haberdar etti. Sınıftan iki kiŖi, bu yarışmaya katılmak için verilen süre içerisinde birer hikaye yazdık. Benim hikayem Anadolu'nun ücra bir köyünde kışın en Ŗiddetli döneminde açlık ve korku ile geçen günlerden bahsetmekteydi. Kar yolları kapatmıŖ, köylüler de evlerine kapanmıŖ bir haldeyken uzaktan a kurtların veya akalların ulumalarını duymuŖ ve korku dolu saatler geçirmeye baŖlamıŖlardı. Hikayenin konusu ile ilgili olarak hatırlayabildiklerim bu kadar. Diğer arkadaŖım ise hikayesinin dokusunu, eskiciye verilen ceketin cebinden çıkan piyango biletinin etrafında rmŖt.

Aradan bir müddet geçtikten sonra, ğretmenim beni Türkçe dersinde yanına çağırdı. "Bak kızım, bu hikaye yarışması gayet ciddi bir yarışma. Hikayeni baŖka bir hikayeden esinlenerek yazdıysan bu mutlaka ortaya çıkar ve hem sen, hem ben, hem de okulumuz için hiç iyi olmaz lütfen bana doğruyu söyle" dedi. Bu sözlerden hiçbir Ŗey anlamadım. Tekrar sordu: "Bu hikayeyi sen mi yazdın?". "Evet ben yazdım ğretmenim" dedim. "Peki" dedi. Yerime oturdum. ŖaŖkındım. Bu konuŖmayı nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Öğretmenim beni yanına çağırdığında övgü sözleri iŖiteceđimi dŖnmŖtm. Aradan bir müddet geçtikten sonra yine sınıfta, bu kez yanına çağırmadan, bana yüksek sesle Ŗyle dedi: "Kızım sana bir kez daha soruyorum. Eğer baŖka bir hikayeden esinlendiysen lütfen bana söyle". Hikayeyi kendim yazdığımı tekrarladım artık öğretmenime karŖı duygularım deđiŖmeye baŖlamıŖtı. Güvensizlik hissinin nasıl bir Ŗey olduğuna dair belki de ilk tecrübemi yaŖamıŖtım.

Bu konuyla ilgili olarak ğretmenimle aramızda baŖka bir konuŖma geçmedi. Hikayemin yarışmaya gönderilip gönderilmediği hakkında hiçbir

şey söylenmedi. Ama ben çocukluk sezgimle yarışmaya dahil edilmediğimi hissettim. Eğitimci eliyle negatif bir değer eğitimi böylece gerçekleşmiş oldu.

Şimdi 46 yaşındayım. Edebiyatla ilgisi olmayan bir alanda yükseköğrenim gördüm ve meslek hayatı geçirdim. O tecrübeyi yaşamasaydım, hayat çizgim başka bir yöne doğru mu ilerlerdi? Bunu kimse bilemez. Ama öğretmenimin aldığı eğitim formasyonuna hiç de uygun davranmadığını biliyorum. Ayrıca insanlara, hele çocuklara güvenmedikçe güvenilir olma şansımızın olmadığını da biliyorum. 34 Yıl önce gerçekleşen bu olayı birbirimizle ve en çok da çocuklarımızla, aramızda güven tazelemeye vesile olur ümidiyle naklediyorum.

AyŖe KURALAY

ÜSKÜDAR'A GİDER İKEN

İlk gün:

Otobsmz Harem'e yaklaŖtıka, artan heyecanımı belli etmemeye alıŖıyordum. Birazdan Üsküdar minibsne binecek, yeni okulumu görecek ve sonrasında bu koskoca Ŗehirde yapayalnız kalacaktım. Acaba nasıl bir yerdi orası, alıŖabilecek miydim? Zihnim, cevabını ancak zamanla öğrenebileceğim sorularla doluydu.

skdar minibsne bindiğimizde, "Üsküdar'a gider iken aldı da bir yağmur..." Ŗarkısının sözleri zihnimden geçmeye baŖlamıŖtı. Aaa o da ne? Yağmur çiselemeye baŖlamasın mı? İki garipliği birden dŖnmeye baŖladım. İnsan zihnine neyin, ne zaman ađrıŖım yapacağı hiç belli olmuyordu. Ayrıca, bu nasıl bir tesadüftü ki, ilk defa Üsküdar'a gidiyordum ve de tam Ŗarkının sözlerine uygun bir zamanda, yağmur adeta "HoŖ geldin" dercesine yağmaya baŖlamıŖtı. Tüm bu dŖnceler içinde az önceki karamsar tablodan uzaklaŖmıŖ, gelecekte de kalbimde her zaman için ayrı, özel bir yeri olacak olan güzel Üsküdar'ı ve Boğaz'ı temaŖa etmeye baŖlamıŖtım.

Yıl 1987, Eylül ayı. Okulların açılmasına bir veya iki gün var. Annem, babam ve ben Üsküdar Kız Lisesi'ne ve pansiyonuna kaydımı yaptırmak üzere, dŖmŖtk İstanbul yollarına. Babam, İnegöl İlçesi'ne bağlı Babaoğlu Köyü İlkokulu'nda ğretmen. Orta bir ve orta ikinci sınıfı İnegöl'de, bir akrabamızın yanında kalarak tamamlamıŖtım. Öğretmen çocukları için yatılı okul kontenjanı imkanından haberdar olan babam, eğitimimin geri kalan kısmı için baŖvuruda bulunmuŖ ve böylece Üsküdar Kız Lisesi'ne kaydolmuŖtum. Babam Mdrle, pansiyona bakan Müdür Yardımcısı ile konuŖuyor; onlara bir Ŗey soruyor, fakat ben konuŖulanların hiçbirini duymuyordum. Yüreğimin sıkıldığını hissediyor ama belli etmemeye alıŖıyordum. Ulu orta ağlamak, sızlanmak, sanki zayıflık emaresiydi benim için.

Nevresim, forma ve benzeri ihtiyaç malzemelerini almak üzere arŖıya

gittik. Son bir kez özgürlük iznine çıkmış gibiydim. Fakat biraz sonra hapis-hane misali bir dünyaya girecek olmanın düşüncesiyle tat alamıyordum. Alış-verişten sonra okula dönüyoruz ve Atatürk büstünün arkasında yer alan banklardan birine oturuyoruz. Aldığımız eşyalar önümüzdeki masada. Asma çardağına benzer bir şekilde metal uzantılar var üzerimizde, asma yerine de sarmaşıklar; sarı ve yeşil, sonbahar, hüzün mevsimi... Yer yer çamaşır ipleri asılı demirlerde. Annem elinde iğne, ağabeyimden aşına olduğu üzere, şimdi de benim formama, gömleklerime ismimi işliyor: D. Kalender. Off bir an evvel bitirip de gitseler artık. Ya ağlasam doyaya ya da kabullenmeye başlasam yeni yaşamımı. Sorularla dolu bu belirsizlik öldürecek beni. Annem kim bilir hangi duygular içerisinde geçiriyor ipliği iğneye. Nasihatler veriyor bana: “Dikkatli ol kızım, arkadaşını dikkatli seç, paranı iyi kullan, derslerinden başka hiçbir şeyle ilgilenme”. Bu nasihatlerin iki tür anlamı vardı benim için: Birincisi, burası çok güvensiz bir yer, yok canım annem fazla abartıyor ya da acaba öyle mi? İkincisi de; annem bana yeterince güvenmiyor. Şimdiye kadar derslerime çalışmadığımı, paramı iyi kullanmadığımı, kötü arkadaşlar edindiğimi hiç görmüş müydü? Ne olurdu bir kez bana güvendiğini söyleyerek hatırlatsaydı bu söylemek istediklerini.

İsim işleme işi bitince annemle birlikte pansiyona gidip, açılıp kapanırken gacırcı gucur sesler çıkaran metal dolaba eşyalarımı yerleştirdik. Pansiyon kapısına takılı kocaman kilidin bir benzerini taktık bu metal dolaba. Aman kimseler dokunmasın diye. Otuz kişilik koğuşta boş olan yataklardan birini seçip; simsiyah, ruhsuz battaniyelere nevrresim geçirdik. Ne uzun bir gün! Gün uzar yüz yıl olur misali.

Ve ayrılık vakti gelmişti. Güçlü görünmeye çalışıyordum, ağlamayacaktım. Ben başımın çaresine bakabilirdim. Annemin babamın gözleri arkada kalmamalıydı. Sarıldık birbirimize. Sanki son kez sarılıyor gibiydik. Hiç kimse ağlamadı. Ve hiç kimse bilmedi yatağıma yattığımda yastığımın nasıl sırlıklam olduğunu.

Yıllar sonra:

Acaba annem ve babam neler hissediyorlardı o zaman? Bu soruyu yıllar sonra bugün bir anne olduğumda sorabiliyorum ancak. O gün belki gençliğin verdiği duygusallıkla annemin duygularından ziyade, kendi iç dünyam-

da yaşadıklarımla meşguldüm. Henüz çocukluktan yeni çıktığım bir zamanda ailemden uzakta, hiç bilmediğim bir Şehirde, hiç tanımadığım insanlarla gecemi, gndzm paylaşmak kolay değildi elbette. Fakat zor Őartların insanı olgunlaştırdığını da unutmamak gerek. Bu anlamda her ne kadar yatılı okul hayatımın ilk günü negatifiklerle dolu görünüyorsa da, bu gün bana kattıklarını düşününce öncelikle aileme ve Üsküdar Kız Lisesi'nde 1987-1991 yılları arasında görev yapmış olan tüm öğretmenlerime teşekkürü bir borç biliyorum. Ayrıca pansiyonda sabahları bizi, soğuk duvarlarda çınlayan sıcak sesiyle "Kuzucuklarım, yavrucuklarım diye uyandıran pansiyon Müdür Yardımcısı Perican ğretmeni hayırla yad ediyorum..."

CEMAL'İN ÇOCUKLARI

Bütün köyün ortak derdiydi Cemal'in çocukları. Cemal köyün en fakir, en gariban gencidir. Hanımı Kezban ise zayıf, hasta olduğu her halinden bellidir. Hayata tutunmaya çalışıyor, iki çocuğunu büyütmek için her türlü zorluğa göğüs geriyordu. Bir yandan da yokluk, hastalık derken; Kezban daha fazla dayanamadı ve arkasına iki çocuk bırakarak bu dünyadan çekip gitti.

Bahsettiğimiz gibi köyün ortak derdi. Annesiz kalan iki çocuğa köy halkı elinden geleni yapıyor; “Babaları başlarında ya, buna da şükür” diyorlardı. Bin dokuz yüz ellili- altmışlı yıllarda verem hastalığı yaygındı, hem de çaresizdi. Cemal de bu hastalığın pençesindeydi.

Çocukları Ahmet ve Mahmut'tur. Ahmet altı, Mahmut dört yaşlarındadır. Kapının önünde komşularının verdiği ekmeği yerlerken, aç bir köpeğin saldırısına uğrarlar. Mahmut; yüzünden, karnından ve kolundan yaralanır. Köy muhtarı ilçeye haber verir. Köye doktor ve Kaymakam gelir. Mahmut tedavi edilir. Babası da bu sırada daha ağır hastadır. Bu durumu gören Kaymakam, evden ağlayarak çıkar. “Bu çocukların başka kimsesi yok mu?” der. Muhtar ise, kimselerinin olmadığını söyler. Kaymakam çocukları, hasta babalarını, muhtar da yanına alıp köyden çıkarlar. Babalarını hastaneye yatırır. Çocuklar da yetiştirme yurduna yerleştirilir. Ahmet'in beynine tek bir isim yerleşir; “Muhtar Hasan Baba”dır bu isim. İyi birisi mi; yoksa onları köylerinden, hasta babalarından ayırıp başka insanlara veren kötü birisi miydi bu isim? Bu ismi asla unutmuyacaktım.

Aradan çok uzun yıllar geçmiş, muhtar iyice yaşlanmıştır. İlçeye doktora gider. İlaçlarını alıp köye dönerken, bir lokantaya girer. Köye gidecek olan dolmuşu beklemeye başlar. O sırada bir bey, hanımı ve iki çocuğuyla içeri girer. Lokanta sahibiyile sohbet ederken konuşulanlara kulak veren eski muhtar, adını sorar ve nereli olduğunu öğrenir. Ahmet ona hatırladığı kadıyla her şeyi anlatır. Ama koskoca köyde tek hatırladığı isim “Hasan Baba”dır.

Yaşlı adam, kırk yıl önce Kaymakamın kucağına verdiği iki çocuktan birisini karşısında görünce ağlamaya başlar. “Amca neden ağlıyorsun?” demeye kalmaz; “O Hasan Baba dediğin benim. Sizi Kaymakama veren benim evladım” der. Ahmet o ana kadar Hasan Baba’nın iyi mi, kötü mü, nasıl bir insan oluğunu çoktan çözmüştür. Kalkar, eski muhtarın elini öper. “Üzülme amca. Sen en doğrusunu yaptın, Allah senden de Kaymakamdan da razı olsun” der. “Biz köyde kalsaydık halimiz nice olurdu. Kaymakam bizi yurda yerleştirdi. Her Pazar ziyaretimize geldi. İki kardeş hiç ayrılmadık. Devlet bizi okuttu. Ben Baş komiser, Mahmut da doktor oldu. Bu sene ben emekli oldum. Dört çocuğum var, Mahmut’un da üç tane. Hepsi de öğrenim görüyor” diye ilave eder. Hasan Baba: “Şükürler olsun seni gördüm, kardeşinden de bu kadar haber aldım ya artık rahat uyurum” der. Tam bu sırada dolmuş gelir, Ahmet, hanımı ve çocukları yaşlı adamın elini öper ve köyüne gönderirler. Hasan Amca ağlamaklı bir sesle: “Ahmet, seni ve çocuklarını köyünüze ve yaylanıza bekliyoruz.” der. Ahmet hareket etmek üzere olan dolmuşun kapısında: “İnşallah Hasan Amca, inşallah” diye el sallar.

Hayatta tek başlarına kalan iki kimsesiz çocuk, eğitim sayesinde karşımıza Baş Komiser ve doktor olarak çıkarlar. Buradan da anlaşıldığı gibi, eğitim herkes için çok önemlidir...

KOPYA

Bitmesine sınavın belki kaldı bir dakika, cevaplanmamış bir soru daha var kağıdımda. Cevabını iyi biliyorum ama vakit yetmeyecek, yazamayacağım diye telaşa kapılıyorum. Bir cümle yazabiliyorum ve kulaklarımda bir ses yankılanıyor, bu öğretmenin sesi; “Bırakın artık kalemleri!”

Birkaç cümle daha hemencecik yazayım, öğretmen kağıtları toplayınca-ya kadar tamamlarım. Sınıfta bir uğultu, herkes hocaya kağıdını uzatıyor. Benimse ellerim titriyor, kalem kayıyor, hızlı olmalıyım. Öğretmenin ayak seslerini sanki yanımda hissediyorum. Oh! Bir cümle daha yazdım, biraz nefes alayım. Başımı biraz kağıttan kaldırıyorum...

– Durun öğretmenim durun kağıdımı almayın! Yanlış anladınız, lütfen!

Ama öğretmen dinlemiyor:

– Verin bir kırmızı kalem!

Hevesle doldurulmuş kağıdımaya yazıldı büyük harflerle “kopya”. Öğretmen sınıftan çıkarken sinirli, göz ucuyla bakıyor bana..

– Ben size kalemleri bırakın demedim mi!

Herkes çıktı sınıftan, kaldım bir başıma. Sabaha kadar uykusuz olan gözlerim doldu yaşla. Nasıl bindim servise, hatırlamıyorum. Nasıl geldim evime. Neşeli, canlı, o güleryüzlü ben artık konuşmuyordum bile ailemle. Yemek, içmek tat vermiyordu eskisi kadar, konsantre bile olamıyordum diğer derslerime.

Aradan geçti bir hafta, öğretmenimiz değerlendirmiş sınavları açıklıyor sınıfta. Sıra geldi bana, ismim okundu kalktım ayağa. Herkesin içinde öğretmenim “sıfır” dedi. “Sebebini biliyorsun, değil mi!” diye de ekledi. Oysa ki beklemiştim bir hafta boyunca, belki kopya saymaz umuduyla...

Orta birinci sınıfta okuyordum, sene sonu yaklaşmıştı. Tek zayıfım Fen

Bilgisi'ydi. İlk notum otuz, söz vermiştim babama yüksek not alıp kurtaracağım zayıfımı. Diğer derslerim de iyi, alabileceğim bu sene ilk takdir belgemi. şimdi aileme nasıl açıklayacaktım bu sıfırı. Ben anlatmasam da dört gün sonra yapılacak veli toplantısı.

Babam her veli toplantısından eve döndüğünde:

– Kızım yine gurur duydum seninle, okuduğunda öğretmenler ismini kaldırdım her seferinde gururla elimi. Değil yalnızca notların, ahlaki tavırlarınla da ister her baba velisi olmak senin gibi bir evladın.

Acaba şimdi ne diyecekti!

Toplantı günü geldi bile. Babam hazırlanmış kapıdan çıkmak üzere.

– Baba! Bir dakika dur, sana bir şey anlatmam lazım, diyor ve durumu izah ediyorum. Gözlerim doluyor fazla konuşamıyorum.

Babam gülümsüyor, sıkıca sarılıyor bana ve diyor:

– Öğrencilikte olur böyle hadiseler üzme kendini. Bizim için senin notların değil, mutluluğun önemli.

Babamı yolculadıktan sonra içimi bir huzur kaplıyor. Sanki büyük bir yük kalkıyor omuzlarımdan. Oh, be! Keşke daha önce anlatsaydım, geldi eski neşem yerine. Bir yandan içim kıpır kıpır bekliyorum babamın dönüşünü eve.

Zil çaldı koştum kapıya, değişik bir ifade var babamın yüzünde:

– Akşam çaydan sonra anlatacağım olanları size.

Bir iki yudum içti çayından, önce bahsetti diğer ders ve öğretmenlerimden. Sıra geldi Fen Bilgisi'ne... Merak ve heyecan dorukta.

– Öğretmenin seni çok seviyor ve sana güveniyor. Böyle bir davranış senden beklemiyormuş. Yazmış ki kağıdına kopya, bu olay ders olsun sana ve sınıfa. Sıfır aldığını söylemiş, açıklamamış gerçek notunu da.

Sevinç ve mutluluk içinde sarıldım anne ve babama. Öğretmenim bana güveniyordu ya...

Gerçek notum "doksan sekiz"miş bu arada.

A KÜMESİ VE YIL SONU MÜSAMERESİ

1960 Yılı'nın Mart ayında, bir öğretmen babanın ikinci çocuğu olarak dünyaya geldim. Benden on sekiz ay sonra ikinci kız kardeşim, üç buçuk yıl sonra da üçüncü kız kardeşim dünyaya geldi. Babamın bize karşı olan davranışları bir öğretmene yakışır şekilde dengeli, ölçülü; sevgi, ilgi, şefkat yönlerinden doyurucuydu. Tek kelime ile kusursuz bir baba modeliydi. Ne yazık ki annem için aynı şeyleri söyleyemiyordum ama bu konuda annemi de suçlamıyorum. İlki erkek, ard arda doğmuş üç kız, toplam dört çocuk sahibi bir anne. Telaşlı, aceleci, temizlik ve düzene çok önem veren, bütün işleri kendisi yapmaya çalışan, her şeyin kusursuz olması için insan üstü gayret sarf eden bir hanım. Hayatı içinde önemsediklerinde, önceliği evin düzeni ve tertibi alıyordu. Bu sebeple de çocuklarına haklarını kullandırmıyor, evde oyun oynamamıza müsaade etmiyor, üstümüzü kirletiriz endişesi ile dışarı çıkmamıza izin vermiyordu. Koskoca evin içinde, babam işten dönene kadar kullanabildiğimiz alan divanın üzeriydi. Orada oyun oynar, orada uyurduk. Bu arada divanın örtüsünü kaydırmamız, yastıklarını kıpırdatmamız suç unsuruydu.

Böyle baskılı bir ortamda yetişmiş olmaktan mı yoksa kendi mizacımdan mı bilemiyorum, çocukluğumda çok az konuşuyordum. Hatta sağır ve dilsiz olabileceğimi düşünenler bile oluyordu. Konuştuğumda da kelimeleri doğru telaffuz edemiyordum. Bu özelliklerimde iyileşme olmadığı halde, ilkokula başladım. Bununla birlikte suskun ama çok iyi bir gözlemciydim. Suskunluğum sebebi ile büyüklerimin benim anlamadığımı zannetmeleri birçok konuyu çok iyi anlıyor, ince detayları dahi gözden kaçırmadan gözlemliyor ve kendimce tahlillerini yapıyordum. Şimdi kırk altı yaşındayım. Bundan otuz beş-kırk yıl önce yaşadığım olayları bugün yaşamış gibi, bir tiyatro sahnesinde, bir sinema perdesinde seyrediyormuşçasına gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Evet ilkokuldan bahsetmişim. 1966 Yılı'nın Eylül ayında, serin, tipik bir sonbahar sabahı, Pazartesi günü Eskişehir'in merkezinde İki Eylül İlko-

kulu'nda eğitimime başladım. Öğretmenimizin adı Muhterem, soyadı Alnıaçık'tı. Soyadı görüntüsü ile uyuşuyordu. Alnı genişti. Saçları başının bir hayli yukarisından başlıyordu. Yalnız bunun tek sebebi tipinin böyle olması değil, yaşıydı. Öğretmenimizin emeklilik yaşı çoktan gelip geçmişti. Altmışbeş yaşındaydı. Yaşınız ileri, başarılı olamazsınız telkinlerine kulak asmamış, bütün engelleri aşmış, öğretmenliğe devam ediyordu. Diğer yaşlılarda da gözlemediğim gibi saçları dökülmüş, seyrelmiş saçlarının başladığı sınır yüzünün bir hayli üstüne kaymıştı. Öğretmen arkadaşlarının "Yaşlandınız, eğitimde başarınız düşer" düşünceleri çok kalbini kırmış olacak ki; büyük bir azimle bizi eğitmeye başlamıştı. Diğer öğretmenlere oranla yüksek bir performans sergiliyordu. Bizlere öğretmesi gerekenleri öğretebilmek için elinden geleni esirgemiyordu. Eşi ölmüş, iki çocuğu büyümüş, tek başına yaşayan, bizlerden başka kimsesi olmayan, eğitime kendini adanmış, vatan millet aşkı ile dolu, yaşlı tonton bir hanım. Eğitim hayatımda elde ettiğim başarıların temelini atan fedakar şahsiyet. Sabahtan öğlene kadar olan eğitim süreci haricinde, öğleden sonraları karşılıksız Matematik, Türkçe kursları verirdi. Buna rağmen konuları anlamayan olursa evlerine gider, birebir ders çalıştırırdı. Buradaki tek gaye bizlerin başarılı olması ve bizlerin başarısı paralelinde; öğretmenimize "yaş geçmiş, iş bitmiş" diyen mesai arkadaşlarının "yanılmıyorsunuz, yaş geçmiş de olsa başarı devam ediyor" demeleriydi.

Bu gayretlerin sonucunda gerçekten okulda en başarılı şube olmuştuk. Öğretmenimiz bize kendisini sevdirmişti. Hepimiz onu çok seviyor, üzülmemesi için çok çalışıyorduk. Öğretmenimizin bütün bu hasletlerine rağmen, isabetsiz verdiği inandığım kararları vardı. Tabi ki her insan, özellikle de her çocuk gibi bu isabetsizlikleri önce kendi şahsıma olan davranışlarında arıyor ve gözlemliyordum.

Eğitim sürecinin başından itibaren çok iyi ders dinleyen, iyi anlayan, ödevlerini zamanında günü gününe yapan bir öğrenciydim. Okumayı da erken sökmüştüm. Matematikte başarısız olduğum bir işlem, çözemediğim bir problem yoktu. Yazılı imtihanlarda hep tam not alıyordum. İlkokul birinci sınıfta bu süreç böyle devam ederken, öğretmenimiz bir gün beni tahtaya kaldırdı. Bazı sorular sordu. Ben cevap verirken "R" harfini doğru telaffuz edemiyordum. Bütün arkadaşlarım bana güldü. Öğretmen, içinde telaffuz ede-

mediğim "R" harfi olan kelimeyi defalarca sınıfın önünde tekrar ettirdi. Her başarısız sonuçta, sınıftan yükselen gülme sesinin ivmesi yükseldi. Bu yükseliş benim susmam, öğretmenin tekrar et isteğine susarak cevap vermem şeklinde noktalandı. Eğitim hayatım sürecinde uzun süren bir suskunlukla da devam etti. Öğretmenimin benim bu hareketime olan cevabı "derslerine çalışıyor, yazılıları iyi ama sözlülerde konuşmuyor" diyerek bütün notlarımı "pekiyi" olması gerekirken "iyi" yapmak oldu.

Bu, başarı peşinde koşan, öğrencilerinin başarısı için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan, çalışkan, örnek bir öğretmenin sergilememesi gereken bir davranıştı bence. Görüyordum ki, bir insan her konuda mükemmel olmayabiliyordu.

O zamanki çocuk aklımla, öğretmenimin gözlemlediğim hatalarından biri de şuydu: Sınıfımızda, aynı okulda öğretmenlik yapan iki öğretmenin çocuğu, bir öğretmeninde yeğeni vardı. Üç kişi de öğretmenimizin evinin çok yakınında oturan, öğretmenimizle çok samimi olan komşu çocuklarıydı. Bu altı öğrenci başarılıydılar ve hep aynı kümede olurlardı. Onların kümeleri "A kümesi"ydi. Yani en başarılı kümeydi. Sınıftaki diğer öğrenciler ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar, hatta başarı ölçüsünde onları geçseler bile, A kümesini hak etmemiş sayılırlardı. En çok B kümesinde olabiliyorlardı. Dolayısıyla ben de hiçbir zaman A kümesinin elemanı olamamıştım. Bu benim çocuk dünyamı etkileyen, umutsuzluklara iten büyük bir negatiflikti. Dilerim hiçbir öğretmen, öğrencileri arasında onların hayat başarılarını etkileyecek böyle ayrıcalıklı davranışlar sergilemez. Neyse ki benim evimde beni destekleyen, negatif durumları olgun ve olumlu davranışları ile pozitifçe çeviren bilinçli, eğitimci bir babam vardı. Bu durumları babamla konuşur ve ondan olumlu telkin alırdım. Bir çok sorunlarımı babamın telkinleriyle aşardım.

Üçüncü sınıfın sonu, dördüncü sınıfın başlarında babamın eğitimci yönünün ağır basmasıyla konuşma problemim kalmamış, doğru konuştuğum inancı yerleşmiş, kendime güvenim gelmiş, birden bire çenem düşüvermişti. Artık öğretmenimizin karnemdeki notların hepsini "iyi" yapmak, "pekiyi" vermemek için bir bahanesi kalmamıştı. Eli mahkum, karnemin her bir hanesine dördüncü sınıfta pekiyi yazmış, değerlendirme hanesine de teşekkürlerini bildirmişti. Bu beni çok gururlandırdı fakat gene de A kümesine terfi

ettiremedi. Sınıfın en alışkanı olabilirdim ama o altı kişiden biri değildim. Bu izgi üzerinde devam ederek beşinci sınıfa başladık. Sınıfta altı kişinin oluşturduğu bir A kümesi vardı. Ben de B kümesinin başkanıydım. Kendi isteğimle kmemi altı kişinin haricindeki alışkanlardan değil, sevdiğim arkadaşlarımdan oluşturmuştum.

Okulumuzun çok güzel bir tiyatro salonu vardı. Yıl sonunda okulun süregelen geleneği üzere, üç beşinci sınıf şubesinden ikişer tiyatro oyunu hazırlanacak, altı oyun ğretmen ve velilerden oluşan bir jüri önünde oynanacak, beğenilen oyun yıl sonu msameresinde gösterime sunulacaktı. Biz sınıf olarak A kümesi bir oyun ve benim başkanlığını yaptığım B kümesi bir oyun hazırladık. Altı oyun tiyatro salonunda jürinin beğenisine sunuldu. Oylama neticesinde benim hazırladığım oyun birinci seçildi. Çok mutlu olmuştum. Yıl sonunda metnini benim yazdığım, dekorunu benim yaptığım, oyuncularını benim alıştırdığım oyun herkesin önünde gösterime sunulacaktı. Üstelik de arkadaşlarımla sınıfın alışkanları değildi. Onlar da çok mutluydu. Bana sarılıyor teşekkür ediyorlardı. Ama mutluluğumuz çok uzun sürmedi. Tiyatro salonundan sınıfa döndüğümüzde, ğretmenim bana altı kişilik hazırlanmış olan bu oyunu yedi kişilik olarak uyarlamamı ve oyunu A kümesinin altı kişilik ayrıcalıklı elemanları ile çalışmamı, yıl sonu msameresinde onlarla birlikte bu oyunu oynamamı emrediyordu. Ani bir refleksiyle bunun imkansız olduğunu söyledim ğretmenime. Oyunun kendim ve beş arkadaşım için hazırlandığını, değiştirilemeyeceğini anlatmaya çalışıyordum. ğretmenimse ısrarla istediklerini söylüyor, istediklerini yapmazsam oyunu yıl sonu msameresinde sergilemeyeceğinden bahsediyordu. Beş yıl boyunca A kümesi elemanı olamamamın haksızlık olduğunu biliyordum. Bununla birlikte hiç bu kadar kızmamıştım. Ama benim başarımla benim kmemin başarısının sadece imtiyazlı oldukları için onlarınmış gibi gösterilmesi... Bunu hazmedemiyordum. Öğretmen itirazlarımı kabul etmiyor hala ısrar ediyordu. antam okulda kitap ve kalemlerim masanın üzerinde olduğu halde sınıftan çıktım ve ağlaya ağlaya eve koştum. Hikırıklar içinde olayı o anda evde olan babama anlattım. O günü takip eden üç günde, hiçbir kuvvet beni okula gönderemedi. Sanki benim yerime okula babam gidiyordu.  gün boyunca okulun yolu babamın yolu olmuştu. Hatta olay gününde çantamı ve kitaplarımı eve babam getirmişti.

Babam görüşmeleri sonucunda, oyunun on iki kişilik uyarlanmasına, benim küme arkadaşlarımı diskalifiye etmeden yıl sonu müsamesinde oyunun sergilenmesine öğretmenimi razı etmişti. Babamı çok sevdiğim için, onun ricası üzerine bu teklifi kabul ettim ve oyunu on iki kişiye uyarlayıp yıl sonu müsamesinde gösterime sunduk. Her ne kadar kalbim kırgın, başlangıçtaki heyecandan uzak da olsa, sonuç başarılıydı. Bu buruk sevinci, yaralı başarıyı ilkokul öğretmenim muhterem Alnıaçık hanımefendinin yaptığı haksızlıktan ayıramadan bugüne kadar taşıdım.

İnşallah, pedagoji öğrenimi alan çağdaş öğretmenlerimiz, kırk yıl silinemeyen izler bırakacak hatalar yapmaksızın öğretmenlik mesleklerini irca ederler. Başarılarını, üstün vasıflarını, hataları ile gölgelemezler.

Hacer YILMAZ

BEYAZ KURDELA

Sabah annemin tiz sesiyle uyandım. "Hadi kalk okula geç kalacaksın" dedi. Gözlerim acıyordu. Gece çok geç uyumuştum. Zorla kalktım yerimden.

Kardeşlerim sobanın başında önlüklerini giyiyorlardı. Sobanın üstündeki demlikten buharlar çıkıyordu. Annem, haşlanmış yumurtaları, soğumalarını beklemeden elleri yana yana soymaya çalışıyor, bir yandan da söyleniyordu. Bugün hiç sesimi ıkarmasam iyi olacaktı.

Saçlarımı tararken, tarağın dişleri saçlarımın diplerine batıyordu. Dişlerimi sıktım, hiç sesimi çıkarmadım. Sımsıkı iki tane örgü yaptı saçlarımı. Ne zaman bir şeye kızsam, saçlarımı sımsıkı rerdi.

Babam hala uyuyordu anlaşılan. Odasından hiç çıkmadı. Dün akşam seslerini duydum. Anneme bağırdı, "Her ihtiyaınızı karşılarım yine..." dedi. Annemin hikırıklarını duydum. Yorganı başıma çektim, gerisini duymak istemedim.

Sabah, babam beni beklemeden kapıyı çarpıp çıktı evden. Annem, "Servise kadar kendin git" dedi, ağır çantamı sırtıma takarken. Servis ana caddeden alıyordu. İlk kez tek başıma yürüdüm taş döşemeli sessiz sokaktan... Sabahın ayazını içime çekerek... Dar sokağın ortasından su akıyordu. Akan su taş ve kum tanelerini sürüklüyordu... Bir de bir sağa, bir sola sallanan sa rglerimin resmini. Belki evlerden birinin penceresinde bir kadın vardır, esneyerek bakıyordur tln arkasından, bilmiyorum. Başım taş döşemelere eğik...

Servise bindim. Köşedeki fırın, dükkanlar, vitrinler, evler bir bir geride kaldı. Ama babamın bağırmasının, annemin hikırığının; dn anneannemin bize gelip gizlice annemle konuştuktan sonra, kardeşlerime ve bana sımsıkı sarılıp gözlerini silmesinin resmi, hala gözümün önündeydi.

Tarih dersinde, arka sıramda oturan Alper, silgisini benim sıramın altına düşürdü. “Silgimi verir misin?” dedi. “Bana ne” dedim. Bir tekme attım silgiye, çöp kovasının yanına yuvarlandı. Bana öfkeli öfkeli baktı Alper... Omzumu silktim.

Matematik yazılısında Talip öğretmen gelip başımda durdu. “Cık cık cık...” dedi. Kalem kağıdı yırtarcasına bastırarak devam ettim yanlış çözdüğüm soruya... Tekrar yanıma geldi: “Yaptığınız hatalara kargalar bile güler” dedi. Ben de güldüm, dudağımı bükerek... Kalem bıraktım elimden. Ayağımı yere vurarak zilin çalmasını bekledim. “Bitti mi?” dedi Talip öğretmen. “Cık...” dedim aldırmadan...

Eve geldim, annemin gözleri kırmızıydı. Babaminkini görmek istemedim. Onu beklemeden uyudum. Rüyamda babam siyah bavuluyla gidiyordu. Ağlıyordum arkasından. Ter içinde uyandım. Parmaklarımın ucuna basarak odasına gittim. Yerinde yoktu, çok korktum! Sonra balkonun kapısını açık gördüm. Baktım, Allah’tan orada sigara içiyordu...

Annem bir ay boyunca saçlarımı sımsıkı iki örgü yaptı. Acımasına aldırmadım. Okulda hep karnım ağrıdı. Alper’le hep kavga ettim. Okula giderken kaldırımındaki ağaçları saydım. Köşedeki fırın, dükkânlar, vitrinler, evler bir bir geride kaldı yine... Ama boğazımı tıkayıp, beni nefessiz bırakan resimler günlerce tekrar tekrar gözümün önünden geçti.

Veli toplantısında; “Başarılı bir öğrencimizdi, ama son yazılı notları çok düşük. Sürekli erkek arkadaşıyla kavga ediyor” demişler babama. Babam ilk defa düşük not almama kızmadı...

Talip öğretmenim dersten sonra beni çağırdı yanına: “Sen güçlü bir kızsın. Senin için zor olduğunu biliyorum ama derslerine yoğunlaşman lazım” dedi. Hiçbir şey söyleyemedim ona. Şu kuşların haber verme hikâyesi doğru olabilir miydi? Bana “Güçlü bir kızsın” demişti. O akşam ödevlerimi yaptım.

Bir sabah uyandığımda, annem radyoyu açmıştı: “TRT’den solo şarkılar...” diyordu spiker... Sobanın üstündeki demlikten yine buharlar çıkıyordu. Annem börek yapmıştı kahvaltıya... Çok güzel kokuyordu. “Okula götür, teneffüste de yersin” dedi.

O gün annem açık bıraktı saçlarımı. Beyaz kurdelalı bir toka taktı kklme...

Okula giderken sabah radyoda alan Őarkıyı söyledim. Karnımın ağrısı geçti. Matematik dersinde tahtaya kalktım. Talip ğretmenim "Aferin" dedi.

Annem sabah komŐuyla konuşurken duydum; annemle babam boŐanaktan vazgeçmiŐler...